
ROČNÍK XV

čína!
SLOVA

A black rectangular logo containing the text "čína!" in a stylized, italicized font above the word "SLOVA" in a bold, sans-serif font.

3
1983

A horizontal line with the number "3" above it and "1983" below it, positioned to the right of the logo.

Někdo mě políbil

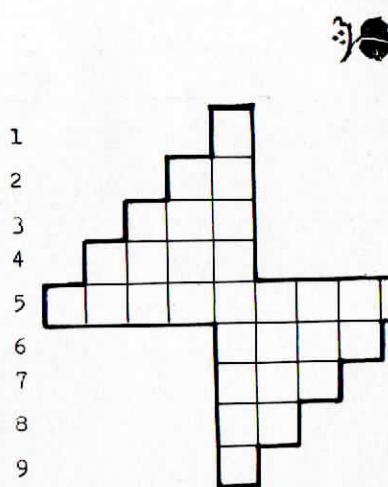
I však milováním věčným miluji tě...
Jr 31, 3

Eva Bothová vypráví o tom, jak do bran věznice vedly spílačící ženu. Ráda by ji pomohla, ve vězení koná sociální a misijní službu. Ale co má učinit?! Má se s ní pomodlit, dát jí biblickou literaturu, říci slovo evangelia? Rozhodla se! Běží a dává jí polibek. Žena vykřikla: „Někdo mě políbil!“ Ptala se dozorkyně cel i spoluženky: „Kdo mě to políbil?“ Sestra Eva byla vpuštěna do celu a přiznává se: „Já jsem to byla.“ Žena vyprávěla: „Od raného dětství mě nikdo nepolíbil. Znala jsem jenom svou matku. Jednou mi řekla: „Děvče, nevím, co tě v životě čeká, ale přejí ti v životě hodně štěsti.“ Na to brzy také odešla. Byla jsem opuště-

na a žila jako hřišnice. Až teď po libení mě vzpamatovalo. Kdo jste a co vás pímělo k takovému projevu lásky?“ Sestra Eva vypráví z celého srdce o Boží milosti a slitování, o jeho otcovské lásce k hřišníkům v Pánu Ježiši Kristu na Golgotě. Žena dychtivě naslouchá této zvěsti, prožívá vnitřní zápas, těžký životní zlom. Vše končí každím voláním, prosbami, děkováním, vzájemným objetím a dalším poliběním. Tečou jí slzy radosti a radošství je nejen v cele, ale i na nebesích! Dozorkyně pozoruje po celý týden velikou změnu. Vidí proměnu života ubohé ženy, nyní již dítka Božího. Zvitěl nový život v Kristu Ježiši!

Je propuštěna. Zaznívá nová píseň: „Mně dostalo se slitování.“ Díky Bohu za jeho lásku, jež zachraňuje z věčného zahynutí a přináší svobodu slávy dítěk Božích.

-lm

SPOJENÉ ROHÁČKY

1. Souhláska
2. Zj 28, 6
3. Dn 3, 19
4. Lk 15, 23
5. 2K 1, 15–17
6. 1Pa 2, 15
7. 1Pa 8, 33
8. Joz 15, 29
9. Samohláska

ZIVÁ SLOVA vydávají Křesťanské sbory v ČSSR v Ústředním církevním nakladatelství v Praze. — Řídí odpovědný redaktor Dr. Karel Kořínek s redakční radou. Adresa redakce: 110 00 Praha 1, Dušní 4. — Vychází šestkrát do roka. — Předplatné na celý rok 30 Kčs, jednotlivá čísla po 5 Kčs. — Admin. časopisu: 755 01 Vsetín, Trávníky 1817/72, telefon 2930. — Grafická úprava a ilustrace: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšířuje administrace. — Tisknou Moravské tiskařské závody, n. p., Olomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí. — Reg. číslo R 5078.

ABY NAŠE OVOCIE ZOSTÁVALO

(J 15, 16)

Nesenie ovocia alebo užitočnosť kresťanského života je úzko spojená s problémom povolania a vyvolenia. V zmysle Písma je povolený každý, ale vyvolení sú len tí, ktorí počuli Božie slovo, prijali ho a poslúchajú ho. Slová o nesení ovocia patria zásadne vyvoleným. Podľa Mt 12, 33, 35 je podmienkou nesenia dobrého ovocia dobrý strom. Zlý strom, ako sme sa obrazne nazývali pred našim obrátením, mení na dobrý jedine Boh. Samotné ovocie produkuje v srdeci a v živote obráteného človeka Svätý Duch. Tak podľa Ga 5, 22 poznáme krásne, rôznorodé ovocie Ducha. V zmysle úvodného verša máme najprv ovocie prinášať, potom niesť viacoväčovacie a napokon, aby naše ovocie zostávalo.

Nie sme na tomto svete na okrasu alebo pre ozdobné lístie, ale pre kvalitné a zostávajúce ovocie. Pán Cirkvi vytýka zboru v Sardách, že nemá úplné skutky. Možno by sa tu a tam aj našlo nejaké ovocie, ale nie je ho ani dosť a nie je ani kvalitné. Nemá to tak byť.

Posledný verš Piesne Šalamúnovej, 4. kapitoly nás vyzýva k tomu, aby sme niesli skvostné ovocie, nie nášho, ale Božieho života v nás. Aby tomu tak bolo, občas prichádzajú aj severné očisťujúce vetry, skúšky, utrpenia a zápasy. Prichádzajú však aj južné vetry, aby ovocie mohlo dozrief.

Aby sme vôbec niesli nejaké ovocie, musíme zostať v Pánovi Ježišovi, ako letorast v spojení s kmeňom. Ide tu o hlboké vnútorné spojenie srdca s Pánom, ktoré sa nedá predstierať, simulovať. Podľa 2Pt 1, 8 — ak sme s Ním spojení, nemôžeme byť neužitoční alebo záhalčívi a teda môžeme niesť mnoho ovocia (J 15, 2). Ak sme spojení s Pánom, sme spojení aj pevne a úprimne s bratom a sestrou.

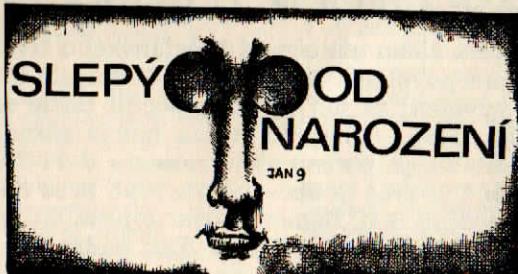
Predpokladom prinášania ovocia je život z Boha. Pán Ježiš v J 5, 25 hovorí obrazne o mŕtvych, ktorí počujú hlas Syna Božieho a budú žiť a budú prinášať mnoho ovocia.

Aby vôbec nejaké ovocie mohlo byť, je potrebné očisťovanie. Ovocie býva len na letorastoch, kresťanoch, nie na kmeni.

Podľa Božieho slova poznáme už spomenuté ovocie Ducha, ale tiež ovocie spravodlivosti, ktoré produkuje len čistý a bezúhonné život viery, lásky a nádeje.

Napokon si položme otázku: — Prečo niesť vôbec ovocie a prečo má naše ovocie zostať? Aj na to dáva odpoveď Pán Ježiš v J 15, 8: — Aby bol oslávený nebeský Otec! Ovocie je preňho, ale pochutnávajú si na ňom aj naši blížni. Ak vieme mať niekoho úprimne radi, radovať sa, pôsobiť pokoj, byť dobrí a dobrotliví, verní, krotkí, tichí a zdržanliví — vtedy si náš Boh pochutná na ovoci a bude z nášho plodného života naozaj oslávený. jk

Z myšlienok zborového zhromaždenia — Bratislava, marec 1983

Jana 9 je vylíčen jeho i můj jedinečný zážitek s Kristem. Ve vědomí lidí je slepotu nerozlučně spjata s hřichem vlastním nebo s hřichem rodičů — předků (v. 2). A není divu, vždyť zákon sety a žně pláti i v dědičnosti!

Já jsem se sice doslova slepý nenarodil, ale stejně se shodují s oním nešťastníkem v tom, že jsem se „všecky v hříchích narodil“ (v. 34), protože jsem byl „počat v hřichu a zplzen v nepravosti“ (ž 51, 7) — a tak jsem byl i já duchovně slepý od narození. Obklopal mne chaos my a nevědomosti v základních životních otázkách po cíli, smyslu a pravém obsahu mého bytí. Vždyť všecko kolem pomíjí a ze všech životních jistot zbývá jen jediná — smrt! Jak beznadějnou se mi jevíla má touha po světle — po dobru, po pravdě a po kráse, když jsem ustavičně nalézal nejen kolem sebe, ale zejména v sobě tolik lživého, zlého a ošklivého! Kolik výčitek mívali takovito „slepci“ vůči Bohu, že se narodili tak nedokonalí, porušení a hříšní také kletba věčných nezdarrů leží na všem tom mravenčím úsilí člověka, aby dříve nebo později rezignoval: „Ne, není Boha, protože není spravedlnost ani lásky, je jen nesmyslný chaos a zklamání... a i kdyby Bůh byl? Jaký by to byl vlastně Bůh? Ne, takového, jak jej „vidíme“ v zoufalství své slepoty a v jistotách své kletby smrti — nepotřebuje me! Tak jsem solidarizoval s oním slepcem a s ním podobně trpěl, záviděl všem, šťastlivcům“ kolem sebe, kteří viděli víc a snad i lépe — a rozhodně si svůj život dovedli prakticky lépe zřídit než my — on a já . . . .

Až jednoho dne šel kolem ten, kterého odjakživa ti „vidoucí“ nenáviděli, když tehdy právě unikl „o vlas“ jejich kamenům (ž 8, 58–59) . . .

Nikdo neviděl jako On a to, co On — to srdce „slepce od narození“! A nikdo nikdy tak nemluvil právě k nim takové jedinečné slovo radostné naděje, jímž rozepuzcel všecky struny jejich bolavého nitra: „Jsi proto již od narození tak těžce postižený, aby bylo právě na tobě zjeveno velké božské dílo pravdy a lásky!“ (v. 3) Ten hlas, slyšené slovo toho, který přišel tento Boží skutek pro nás — dva ubožáky — a s námi vykonať, už nebylo možno nikdy zapomenout. Přes všecka zklamání, která nastala v našich životech, jsme už nemohli jinak, než je slyšet „celým srdcem“ jeho pravý hojivý balzám . . .

Jenže místo balzámu či kolyria přišlo něco zcela neočekávaného a přímo odporného! Jeho slina, zemský prach a bláto — a touto ohavnou hmotou nám, už tak dost „osudem“ postiženým, poníženým a druhými lidmi „odepsaným“ nešťastníkům — doslova pomatla oči a obličej. Zřejmě ještě tém necitelným divákům kolem pro jejich cynickou zábavu! On, Ježíš, nás svým slovem povznesl až do nebe a svým činem připravil u poslední špetku naší lidské důstojnosti! Ze sliny lidské nenávisti a pohrdání, z prachu lidské pomíjitelnosti a z bláta jeho pádu, nečistoty a mravní bídly, že se dělá to velké zaslíbené Boží dílo? Vždyť to je každému jen na zhorsení, posměch, a každý „soudný člověk“ to musí pokládat za čiré bláznovství! Ale ne pro mne víc . . . ted pláču, Pane, a moje slzy jsou onou „vodou ryb-

níka Siloe“! Vždyť nikdo jiný než já jsem ti napil do tváře, já — prach nícoty (M 3, 19) — jsem se nechal „zmítat proti tobě v povětrí“ (Sk 22, 23) a na svých zlovolných cestách pryč od tebe — právě na tebe „vyrážel prach své obuvi“ (Mt 10, 14), ano, já jsem tě, zjevená Boží Lásko, „pomazal vším tím hnusným blátem“ svých hřichů a nepravosti — to já jsem ti připravil a zavil! Tvuž hrozný kříž!

Jak nesmírně jsi pro mne trpěl lidskou nenávistí, posměchem, pohrdáním a bezpříkladnou hanbou, všem vyšaven jako zlořečený vyvrhel za předmět nejnižší a nejzvrhlejší zábavy, ty — milovaný Boží Syn, v němž se nebeskému Otci tak dobrě zalíbilo! Pro mne jsi byl všemi opuštěn, i od svatého a spravedlivého Boha, když jsi byl učinen za mne zlořečenstvím (Ga 3, 13), hřichem (2K 5, 21), když jsi byl dobrovolně na mém místě souzen a odsouzen (R 8, 2–3)! Copak jsem kdy dokázal pochopit úžasné cenu své duše pro mého nebeského Otce — jeho srdce — když ani svému vlastnímu Synu neodpustil, ale za mne — právě za mne jej vydal (R 8, 32)?

Ach, té slepoty! Co jsem se dříve natárl a naplakal nad svým vlastním znečistěním mnou připraveným bahmem u oněch „svin“ a jejich pro mne nedosažitelným „mlátem“ — to, když jsem promrhal všechn mi otcem svržený majetek v prostopášných hostinách tohoto světa u jeho tak vytouženého stolu!

A nyni bych se neměl zapřít pro tvé bláto na mé lici, můj Ježíš? Měl bych se snad vyhýbat kříži „pohoršení a bláznovství“ pro tebe, vzdát se tvého následovnictví?

Kolikrát jsem se chtěl zbavit tvého „znečistění“ pod vlivem svých „dobrých přátel“, kteří mě chtěli „umýt v nejbližší louži, cisterně nebo studni“ mělci či hlubši utěšující lidské moudrosti filozoficko-vědeckých faktech... a jak vděčně vzpomínám těch „lidských andělů“, kteří mě dovedli trpělivě až k onomu Siloe k slzám opravdového počítostu! (v. 18–23) Zato jsem se velmi ráhy setkali s neobvyklým zájmem u farizejů a všech židovských představených. Velmi pečlivě se vyptávali, zjistili

jenže — hlas i slova Kristova jsme bezpečně znali, oči otevřeli a uviděli jeho dokonalé, dokonané a věčně platné spasitelné dílo na kříži — poznali moc „jeho bláta“ sami na sobě, ale jej samého jsme dosud neviděli, abychom mu mohli padnout k nohám! Byl pryč, někam se nám na naši pouti za viděním a poznáním pravdy ztratil! A jak ho najít podle oči, když jsme jej znali pouze podle jeho hlasu a slova? Jinak to pro nás ani možné není a nebylo...

Co všecko jsme zprvu uviděli, když se naše, do té doby slepé oči otevřely? Sami sebe! A ten pohled nás nikterak nenadchl, snad právě naopak! Potom ostatní lidi — a byli jsme zkrátka právě tak zklamáni, ba i těmi, kdož nás k Siloe dovedli! Zkrátka, všecko jsme si představovali docela jinak. Když jsme překonalí zklamání s „blátem Pána Ježíše“, hned tu bylo další v sobě samém a v našich bližních. Nejhorší ránu nám zasadili naši nejbližší doma... Neměli všebec žádnou radost z našeho uzdravení. Konstatovali sice změnu oproti dřívějšku, ale hned byli plni starostí a varování před nepřijemnostmi. Báli se náboru, moci a odporu moudrých, učených a vlivných tohoto světa. Obávali se a snad i právem o nás, abychom svým vlivem neuškodili sami sobě a nakonec i jim. Když jsme na to nedali, začali se na nás a naši „vrdohlavost“ hněvat a distancovat od nás, což v době naší slepoty nebylo. Bylo nám z toho smutno, že všebec nechápu naši radost a všebec se nezajímají o Pána Ježíše, který učinil v našem životě takový dív — a dokonce mají celou řadu nelaskavých připomínek na adresu těch, kteří nás dovedli až k rybníku Siloe. Ba, dávají nám zcela otevřeně najevo, že by bývalo nakonec lepší pro nás i pro ně, když bychom si všebec něco nezačinali s Pánem Ježíšem a zůstali „slepými“! Ani naše vlastní dřívější bahno jím nevadilo tak, jako to Kristovo, aniž si všimli našeho očistění a našeho nynějšího smyslu pro čistotu! (v. 18–23) Zato jsem se velmi ráhy setkali s neobvyklým zájmem u farizejů a všech židovských představených. Velmi pečlivě se vyptávali, zjistili

tovali a rozvažovali, proč, jak a hlavně kým nám byly naše oči otevřeny. Nikak se jím to nechcelo líbit, protože jejich představy o správném vidění a o způsobech prohlédání slepců byly zcela odlišné. Jejich teorie se rozcházely s Ježíšovou praxí zejména v souvislosti se sobotou, která měla být podle nich zřejmě spojená spíše se slepotou než s viděním. (v. 13–18) Rozhodně odmítli nás názor, že Ježíš Nazaretský je prok a snažili se nás vědeckou argumentací přesvědčit, že je šarlatán, podvodník a hříšník, který se vydává rouhavě za někoho, jímž není! Prohlásili, že jsme měli veliké štěstí, že to s námi tak dobře dopadlo, a chtěli nás „zachránit“ před jeho dalším zhoubným vlivem, který po tomto působivém triku zcela určitě přivedl na základě svých letitých zkušeností. (v. 24)

Tomu jsme nerozuměli a svědčili dál o své radosti z Božího dila při sobě a marně se snažili změnit jejich zaujatý postoj. Po marném přeskolení, kdy jsme se jich otevřeně zeptali, zda by se též nechtěli stát Ježíšovými učedníky, se na nás tak rozzlobili, že nás s velkým pohoršením a láním nakonec vyhodili... Bylo nám jich upřímně úto a ani jsme neměli smysl uvažovat o svém společenském znemožnění v židovské společnosti, jehož se naši příbuzní a dobrí přátelé tolík obdávali (v. 25–34).

A právě nyní po tom „vyhazovu“ nastal nejkrásnější okamžik a zážitek v našem životě! Po zkouškách těžkého zklamání s tak slovutnými lidmi, kdy jsme nemohli jinak než se v zájmu upřímnosti a pravdy zachovat podle svého nejlepšího vědomí a svědomí – vyhledal nás a přišel za námi on sám – Kristus Ježíš, nás Pán. To už podruhé!

kk

Boží Slovo je přirovnáno také sněhu padajícímu na zemi. Padlý sníh je příslibem dobré závlahy do nastávajícího roku. Podobně je to i s Božím Slovem. Slyšená zvěst evangelia může dlouho ležet jako sněhová přikrývka, zvláště u mladých lidí. Nic se neděje, svědkové se rmoutí, užitek zatím žádný. Tu je třeba stálých modliteb a trpělivého očekávání. Přijde jaro, probuzená touha, kamenné srdce roztaje. Zavane vítr Ducha, probudí se život a vše se změní. Ať jen padá Boží Slovo jak sníh z nebe!

Tentokrát, abychom ho uviděli tváří v tvář, aby se nás ujal cele a už nikdy od nás neodcházela a my od něho!

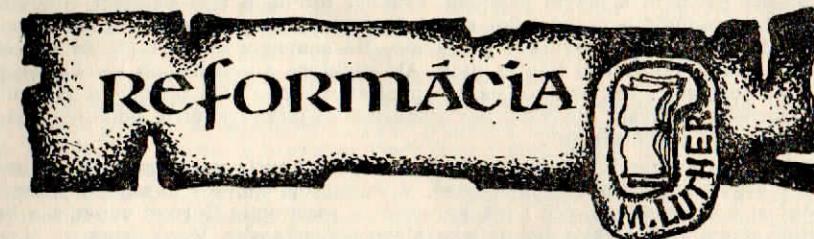
Ach, můj drahý Pane! Ty víš, že jsem tě okamžitě poznal, ač jsem tě dosud nikdy jako slepý, ale ani potom jako uzdravený, neviděl. Vždyť jsem si tak dobrě zapamatoval tvůj hlas a tvé jedinečné slova života, kterým jsi uzdravil mé choré srdce a vnesl jasno v mou mysl, slovo, které máš jen ty! A teď se mě ptáš, zda věřím v Syna Božího...

Můj „kolega“ z Jana 9 se ptal, KDO je Boží Syn, aby v něho mohl věřit. Zřejmě chtěl ještě jednou uslyšet tvůj libý hlas, než odpověděl svým „VĚŘÍM“ a tobě se klaněl... Ale já se už neptám a nechci se už nikdy nic ptát, můj drahý Pane. Chci být pořád ve tvé přítomnosti, u tvých nohou sedět, abych naslouchal tvému libému hlasu a poslouchal tvé slovo, ležet na své tváři, abych se ti vyznával se vším, co rozechívá mou bylost, i to, co vrhá stín v průzračnosti mé duše, chci u tvých nohou klečet, abych se ti klaněl, chválil, velebil tvé jméno, které je nad každé jiné. Vždyť toliko jsem o tobě slýchával a tebe směl sám později slýchat, ale teď

tě vidí mé oko! (L 10, 39; J 11, 32; J 12, 3; Jb 42, 5)

A tak jsi k uzdravení mého srdce přidal světlo své pravdy pro můj rozum a zjevení samého sebe pro sílu mně slabému k novému vítěznému životu! Bud tobě chvála a čest!

Drahý čtenáři, „slepče od narození“, přidej se k onomu z Jana 9 — a ke mně! A snažně tě prosím, chrán se „kvasu jarjejského, saducejského a Herodesova“ (Mt 16,6; Mk 8,15), abyš unikl nebezpečí onoho osudného výroku Páně v. 39—41!

Reformácia sa začala v predvečer svätoľušných sviatkov, 31. X. 1517. Toho dňa Martin Luther, profesor na novozaloženej univerzite vo Wittenbergu vyhlásil verejnú rozpravu o odpustkoch. Svoje argumenty rozviedol v 95. tézach. Hoci boli silne akademické a vo svojom tóne mierne, správa o nich sa ako požiar rozšírila po celej Európe. Do dvoch týždňov každá univerzita a každé náboženské centrum o nich vedeli a so vzrušením rozprávali. Všetci sa divili, že neznámy mnich z nevýznamnej univerzity mohol rozvíriť takým spôsobom hladinu Európy.

Ale tých 95 téz v žiadnom pripade nemalo značiť výzvu k reformácii. Boli jednoducho podnetom do diskusie, ktorý predkladal väzne to mysliaci univerzitný profesor, a témou bola teológia odpustkov vo svetle chýb a nešvárov, ktoré narástli počas stáročí.

Predávanie odpustkov, „svätý obchod“, ako sa tomu hovorilo, prerastlo až do škandálu. Luther nemietal nič proti odpustkom v ich pravom a pôvodnom význame — ako milostivé odpustenie kajúcemu hriešníkovi z trestu, ktorý mu bol predtým kniazom uložený. Na čo Luther zaútočil, boli všetky dodatky a deformácie odpustkov, škodlivé pôsobiace na vlastné spasenie ľudí a demoralizujúce každodennú prax cirkev.

Stredoveký človek mal veľmi reálny strach z obdobia trestu, ktoré ho čakalo v očistci, cirkevou podrobne a živo ličenom. Pekla sa tak veľmi nebá, lebo veril, že keď umrie s kniazovým odpustením a požehnaním, má zaručený prístup do nebeských brán, od ktorých klúče mala v rukách cirkev. Ale veľmi sa obával útrap očistca. Lebo cirkev učila, že predtým ako dosiahne nebo, musí byť očistený od každého hriechu, ktorého sa v tomto živote dopustil. Po tom, čo sa pokánie stalo sviatosťou, jednoduchý človek veril — veril tak dokonca aj Dante —, že odpustky zaistia skratenie trestu v očistci. Relikvie zámockého kostola, na ktorého bránu Luther pribil svoje tézy, ako sa vyrátao, zaručovali pútnikom odpustenie na dobu 1 902 202 rokov a 270 dní.

Luther videl, že obchod s odpustkami nemal žiadneho podkladu ani v Písme, ani v tradícii alebo rozumovej úvahе. Odpustky umožňovali ľudom zotrvať v hriechu a odvádzali mysel od Kristovho spasiteľného diela a Božieho odpustenia. Bolo to v tomto bode, čo Lutherova teológia sa dostala do prudkého rozporu s teologiou cirkev. Pápež si nárokoval autoritu „zatvoriť dvere pekla a otvoriť brány nebies“. O tejto autorite si dovolil zapochybovať bezvýznamný mnich. Jeho súčasníci ihned spoznali, že Luther sa dotkol obnaženého nervu ako cirkevnnej hierarchie tak i každodennej praxe kresťanstva. Odvtedy kresťanská Európa nebola viacou tou, čo predtým.

Luther bol exkomunikovaný pápežom a napokon postavený mimo zákon cisárom Karolom V. Mal za sebou už dišputy s vlastným augustinským rádom a s pápežskou vrchnostou. Jeho dramatický odpor proti pápežovi i cisárovi, ktorý bol v tých časoch najmocnejším panovníkom na svete, prehľboval duchovne-mravnú krízu Európy. Jedinou jeho oporou bola viera v Boha.

Publikoval jednu knihu za druhou a tie, ktoré napísal pre obyčajných ľudí,

boli písané mocným a živým jazykom. Preložil Bibliu, a tým umožnil, aby Iudia sami mohli rozsúdīť o pravde. Postavil jednoduchého krestana na vlastné „teologické nohy“. Jeho nasledovníkov pribúdalo. Na sneme v Speyeri (1529) sa cisár pokúsil zastaviť Lutherovo hnutie silou. Ale niektoré z nemeckých kniežat sa postavili na „protest“. Tak vznikol názov „protestantizmus“. Od tej chvíle sa hnutie, ktoré dovtedy nechcelo nič viac, než zreformovať cirkev znútra, oddelilo a stalo sa známym ako „Reformácia“.

Roku 1530 Luther formuloval vierouku nového hnutia na sneme v Augsburgu. Bolo to vysvetlenie triezve, umiernené, v najlepšom zmysle katolícke a možno povedať aj konzervatívne. Ale i tak Reformácia rozštiepila Európu vodvoje a dala vzniknúť cirkvi známej ako evanjelická alebo protestanská. Vynorili sa tri hlavné tradície: luterská (v Nemecku a Škandinávii), zwingliánsko-kalvínská (vo Švajčiarsku a Francúzsku) a anglikánska v Anglicku.

Z Reformácie vyplynuli trvalé sociálne, politické a ekonomicke zmeny a do istej miery ju aj spoluvtvárali. Ale Reformácia bola predovšetkým znovuobjavením evanjelia o spasiteľnom diele Božom v Kristu v jeho najčistejšej forme. Táto pravda osloboďila mysel i srdce od každej teológie, ktorá ich zatemňovala a od každej praxe a obyčaje, ktorá ich korumpovala.

Ked ešte ako mnich Luther zistoval, aká choroba postihuje kresťanskú Európu, prišiel na to, že je to tá istá nemoc, ako jeho vlastná. Prebojoval sa k evanjeliu Pána Ježiša a ponúkol ho Európe. Vo svojej kláštornnej cele hľadal odpustenie a pokoj. Vykonával príkazy svojho rádu, ale nepozoroval, že by ho to bolo priviedlo bližšie k Bohu. Začínal chápať, že mnisstvo predstavovalo nič viac než dlhú cestu disciplíny a plnenia náboženských povinností. Mysticizmus zase bol pokusom odpútať sa od tela a vystúpiť do neba. Akademická teológia bola sotva voľačia viac než špekulácie o Bohu.

Vo všetkých týchto prístupoch k hľadaniu Boha našiel Luther jednu základnú chybu. V konečnom dôsledku spočívali na presvedčení o vlastnej schopnosti človeka zaslúžiť si prijatie u Boha. Luther spoznal, že tu nejde o to, že by bol Boh daleko od človeka a že by sa človek musel namáhať si Boha nakloniť, ale že opak je pravdou. Človek vo svojej porušenosťi bol vzdialený od Boha. Boh v Kristu vykonal celú tú potrebnú cestu za človekom, aby ho našiel. Toto nebola voľačia nová pravda, lež jednoducho staré evanjelium milosti, ktoré bolo po dlhe časy zatemnené. Lutherov objav neznamenal rozchod s tradičnými doktrínami. Reformátori vyznávali, podobne ako katolícka cirkev, všetky ortodoxné doktríny, formulované vo vierovyznaniach prvotnej cirkev. Ale reformátori chápali tieto doktríny v kontexte spasenia, ktoré je jedine, výlučne v Kristu.

Reformátori trvali na tom, že veriaci prichádzajú do priameho vzťahu a do jednoty s Kristom ako jediným a plne dostatočným zdrojom milosti. Jeho milosť sa podáva kajúcemu hriechnikovi skrze moc Ducha svätého pri kázaní Slova Božieho. Toto väzne narušilo aj potrebu Panny Márie ako prostredníčka, zosnulých svätych ako prímluvcov a kňazov ako jedinej a nepostrádateľnej profesionálnej autority.

Reformátori nikdy neboli inovátori, ako ich pápeži tak často nazývali, ale boli renovátori. To, čo odstránili, boli stredoveké mocenské inovácie Ríma, vytvárajú tak priestor biblickému učeniu prvotnej cirkev. To, že Luther znovuobjavil priamy a osobný vzťah, do ktorého sa dostáva hriechnik s Kristom, malo za následok tri veľké zásahy Reformácie.

Autoria Božieho slova. Luther a všetci reformátori verili, že Boh hovoril k človeku a konať v záujme človeka v dejinách. Správa o tom sa nachádza v Písme. Verili, že Boh pokračoval v tomto oslovovaní človeka slovami prorokov a apoštolov. V tomto osobnom zjavení sám Boh hovoril v láske k človeku a znova-zrodený človek k tomu vo viere zaujímal stanovisko. Reformátori netvrdili, že to boli oni, ktorí vysvetlujú Písma, ale skôr, že Boh konał v nich skrze Písma. A pod

týmto rozumeli Božie slovo, slovo živé, hovoriace k nim v ich vlastnej situácii. Názory a prax cirkev sa nedali ospravedlniť, ak boli iné než v Božom slove. Tieto pravdy sa sice dali vyjadriť aj v iných než biblických pojmoch, ako sa i neskôr dialo, ale to, čo sa vyjadriť, musí byť biblická pravda.

Nie je pravdivý výrok, že Reformácia postavila neomylnú Bibliu miesto neomylného pápeža. Aj stredoveká cirkev prijímalu autoritu Písma, ale v praxi tvrdila, že zdrojom pravdy a pravidiel viery bola nielen Biblia, ale aj tradícia. Okrem toho sa stavala tradícia, ako bola vyjadrená dekretmi pápežov a koncilov, za jediný prípustný, legítimný a neomylný výklad Biblie. Cirkev sa odvolávala na Písma, aby v nom získala podporu pre názory a postoje, ku ktorým dospela na inom základe. Biblia sa sotva čítala, a keď aj, vysvetlovala sa na štyroch rovinách — doslovne, duchovne, alegoricky a analogicky. Málokto vedel, čo v skutočnosti Písmo učí. Za vieri sa vo všeobecnosti pokladal súhlas s tým, čo cirkev učila o Bohu, človeku, duši, milosti a iných predmetoch. Stredovekí teológovia vlastne stavali cirkev — v podobe názorov cirkevných otcov potvrdených pápežmi a koncilmi — medzi veriaceho a jeho Bibliu.

Mnohí z reformátorov boli jazykovедci a učenci. Verili, že Biblia oslovuje intelektuálov ich doby ako i obecný ľud všetkých čias. Reformátori znova potvrdili platnosť starých doktrín a vyslovili aj svoje vlastné výroky. Zavrhovali iba tie doktríny a obrady, pre ktoré v Písme nebolo jasného podkladu.

Pokiaľ ide o oponúci voči tradícii, zašli kalvíni ešte ďalej než luteráni. Zavrhovali značnú časť chrámovej hudby, výtvarného umenia, architektúry a vôbec všetky liturgické predmety a symboly. Reformátori zavrhovali tiež všetky sviatosti, ktoré neboli ustanovené priamo Kristom. Postupne zamietali aj učenie o tom, že chlieb a víno pri Pamiatke Pánovej sa pod vplyvom kňazovej modlitby v Pánovom zastúpení menia na skutočné telo a krv Kristovu, názor, že omša je opakovanej nekravou obetou Pána Ježiša, modlitby za mŕtvych, vyznávanie hriechov kňazovi a odpustenie v spovednici a používanie latinčiny pri bohoslužbách. Tým došlo aj k opusteniu znakov, ktoré tieto predstavy doprevádzali, akými sú svätená voda, ruženec, sochy svätych, sviečky a iné predmety, akých prvotná cirkev nemala.

Z púhej milosti. Druhým veľkým princípom Reformácie bolo spasenie z voľnej a nezaslúženej milosti Kristovej. Toto sa stalo znáym ako „ospravedlenie z vieri“. Protestant veril, že výlučne pre skutok Boha samého, totiž smrť a vzkriesenie Ježiša Krista bol povolený od hriechu do nového života s Bohom. Zatým nasledovalo ovocie Ducha v skutkoch lásky.

Aj katolík veril, že Kristus vykonal spasiteľné dielo za hriechníkov, ale vedľa viery v túto skutočnosť stal ešte ako nezbytnú podmienku dobré skutky, ktorým tak vlastne prisudzoval spasiteľný význam. Protestant bol „ospravedlený“ — užinený Bohu prijateľný — výlučne skrze zásluhu Kristovu. Dobré skutky chápali ako prirodzený následok spásy z Kristovej milosti a prejavu vďačnosti za milosť, výsledok a dôkaz svojho prijatia u Boha.

Každý veriaci kňazom. Tretia veľká zásada Reformácie bola formulovaná ako „všeobecné kňazstvo veriacich“. Podľa reformátorov nebolo v prvotnej cirkev kňazov ako prostredníkov medzi Bohom a človekom. Nič tiež v Písme nepodporovalo svetskú moc, akou cirkevná hierarchia disponovala. Táta zásada znamenala, že už neboli dve skupiny kresťanov — duchovných a laických. Bolo jedno evanjelium, jedno ospravedlenie z vieri, jedno postavenie pred Bohom, spoločné všetkým mužom a ženám, kňazom i laikom. Protestanti odmietali myšlienku, že výlučne kňazi sú nositeľmi autority. Ľudia boli oslobođeni od nejasného strachu pred cirkevnou hierarchiou a jej kultickou, posvätnou mocou.

Reformátori učili, že Boh určil ľuďom rôzne povolania — otec, hospodár, učenec, sluha či vojak. Vo svojom povolaní kresťan slúži Bohu. Reformácia kládla vysoké požiadavky na každého kresťana. Kresťan má právo i povinnosť čítať Bibliu, teraz už sprístupnenú v jeho jazyku. Od každého laika sa očakávalo, že

sa zodpovedne bude podieľať na verejných veciach ako v cirkvi tak v spoločnosti. Takéto zmýšľanie napokon rozhodujúcim spôsobom ovplyvnilo vytvorenie životného štýlu a názoru, aký sa dnes nachádza v protestanských častiach Európy a Ameriky.

Reformátori niekedy používali aj také termíny ako „neviditeľná“ cirkev, aby rozlíšili medzi pravou cirkvou, známu iba Bohu samému, a organizáciou, viditeľnou na svete. Cirkev sa podľa nich skladala zo všetkých, čo boli Bohom povolaní k spaseniu.

Protestantskí kazatelia boli zbožní a učení mužovia. Anglikánska cirkev a veľká časť luterskej najmä vo Švédsku sa usilovali zachovať si vonkajšiu štruktúru a bohoslužbu, aké boli v pôvodných národných cirkvách. Boli však napádaní ako konzervatívnymi katolíkmi, tak radikálnymi protestantmi. Kalvíni sa pridržiavali vysokého a biblického pohľadu na cirkev ako vyvolený ludi Boží, ale naskreze sa rozišli s tradičnými cirkevnými štruktúrami ako i rímskym spôsobom bohoslužby. V tomto ich neskôr nasledovali takzvané „slobodné cirkev“.

(Pokračovanie)
spr. mk

STOPY KE KŘÍŽI

SERIÁL 26

„A tak vyšel kráľ se vši svou čeleďí pěšky...“
2. Samuelova 15, 16

Vezmemeli do rukou jakékoliv noviny, vidíme, co vše je zde pohromadě — sport, SAZKA, programy kin, inzerce, anekdoty, umění, senzace, politika, hospodárske zprávy ... Podobná směsice všeho bývá v duševném životě dnešného človeka. Proto se často podobá lodi s porouchaným kormidlem.

Život kresťana je ale charakteristický tím, že má pevný stred — kříž Pána Ježíše. Když jsem se obrátil, patřilo k nejkrásnejším zážitkům právě to, že můj zmatený život nalezl osu, kolem níž se dnes všechno točí — a tou je kříž.

A pak jsem se stále víc a víc učil chápát, že kříž není středem jen mého života, ale také centrem veškerého světového dění i dějin. Je pro nás nesmírně důležité, abychom si tento střed uvědomovali — a k tomu nám mají pomoci i starozákonné předobrazy.

Dnes bude předmětem našeho zájmu ZAVRŽENÝ KRÁL.

1. „A tak vyšel kráľ...“

Byl to kráľ David, obzvlášť blízký Bohu a udatný hrdina. Znám jej z jeho překrásných žalmů. Když byl na vrcholu svého života a jeho říše byla upěvněna, postihla jej hrozná rána. Jeho vlastní syn Absolon zosnoval spiknutí. David musel utéci z hlavního města. „Král tedy vyšel...“ Byla to smutná cesta.

Snad po stejné ulici šel o několik století později jiný muž z rodu a domu Davídova — Pán Ježíš — Boží Syn. Na svých zkrvavených ramenou nesl velký kříž s nápisem: Ježíš Nazaretský, kráľ židovský. Podívejte se dobře na tohoto zavrženého kráľa!

Kdo je Absolon, ktorý jej vyhnal na hroznou mučednickou cestu? Víme to? Musí být přece odhalen, ukázán v plném světle, tento hrozný Absolon, ktorý zavrhl krále slávy, Božího Syna.

Brzy poté visel zavržený kráľ Ježíš na kříži. Samo slunce zastíleno svou tvář. Kdo je tímto Absolonem?

Paul Gerhardt (1607—1676) odpovídá za sebe i za nás všechny v písni, kterou volně překládáme:

Tvé břímě mé jsou hřichy
a já se provinil,
zač, Beránku ty tichý,
tak krutě trestáns byl.
Kam zanést bádu svoji,
kam s bolem tím se skrýt,
že trest za vinu moji
TYS musel podstoupit?

Bývalí frontoví bojovníci vědí, co to znamená, když nad ztemnělou krajinou náhle zazáří světlík. Podobně je tomu i s námi, když nám Duch Boží odkryje, že my — ty a já, jsme tímto Absolonom, že naše viny přibily Božího Syna na kříž. Ale v tomto hrozném poznání je něco nádherného. Současně totiž vidíme, že naše vina mizí, že Boží Syn trpí kvůli ní. „On pak raněn jest pro přestoupení naše, potřín pro nepravosti naše, kázeň pokoje našeho na něj vložena“ (Iz 53, 3).

2. „... a celý jeho dům ho následoval.“

David byl opuštěn, když přecházel potok Cedron. Ale mnohem více to platilo o Pánu Ježíši. Jen s největší hrůzou můžeme pohlédnout do propasti jeho opuštěnosti. Byla nejhlubší ve chvíli, kdy zvolal: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?“

Ale přece jen ulice za Davidem nebyla zcela prázdná. Následoval ho celý dům. Lid přešel na stranu vzbouřence Absolona, ale malá hrstka šla s Davidem. „Jeho dům“ (kral, čeleď). Bylo to několik žen, dětí a hrstka věrných bojovníků. Vzácný Davidův dům, který nedbal na jeho ponížení, ale právě zde plně projevil svou lásku!

To je naším světlem na cestě. Nechceme také patřit k „Božímu domu“? Církev věřících není pohoršena ponížením jejich zavrženého a ukřižovaného krále Pána Ježíše. Právě naopak! Osvícení Duchem smíme vědět, že tento zavržený král nesl na kříži mou vinu, že právě zde mi vydrobly smířenf s Bohem.

Ano, pro pravou církev je nejcennější právě jeho utrpení. Protě zpívá:

Ó, Kriste v oběť daný,
trpící na kříži,
v tvé zkrvavené rány
můj duch dnes pohliží.
Já vím, že nezasloužil
jsem si tvé milosti,
však tys mi přece sloužil
a zavil žalostí.

Dnes lidé znova usilují dát světu „osvícené“ křesťanství, ve kterém by byl kříž tiše umlčen. Ale na tom „Davidův dům“ nemůže mít podíl. Ten následuje svého krále. Jde právě přece o něj, jedná se o kříž. Vždyť v něm je vykoupení!

Ted se ale vratíme k Davidovi. Když tak šel opuštěn, přistoupil k němu jeden cizinec, jmenoval se Ittai Gittejský. David mu dal na jeho své beznadějně postavení a velmi zřetelně mu naznačil, aby se co nejrychleji dostal do bezpečí. Ale tento muž pronesl pozoruhodná slova: „Jako, že živ je Hospodin a jako, že živ je kráľ, můj pán, kdekoliv bude kráľ, můj pán, af mrtev nebo živ, tam bude i jeho otrok.“

Ittai je předchůdcem všech cizinců, kteří poznali ukrytou slávu zavrženého krále! Tak přicházejí k ukřižovanému Pánu cizinci z celého světa a odhadlaně říkají: „Kdekoliv bude kráľ, můj pán, af mrtev nebo živ, tam bude i jeho otrok.“ Rozhodli jsme se už pro tento závěr?

3. Ale co opatrni?

Čteme-li pozorně příběh o Absolonově vzpouře, všimneme si, že mnoho lidí se k němu otevřeně nevyjádřilo. Měli k Davidovi určité sympatie. Ale jejich láska

nešla tak daleko, aby riskovali a přidali se k němu. I dnes je řada křesťanů, kteří si počínají obdobně. Jsou přece „křesťané“, znají Syna Davídova a dokonce byli tu a tam i v jeho domě.

Ale — je zde ono osudové ALE — nenásledují jej na cestě kříže. Jít touto cestou s Pánem Ježíšem znamená být „ukřižován spolu s Kristem“. Proto je psáno v listě Židům: „Vyděme tedy k němu ven ze stanů, pohanění jeho nesouce“ (Žd 13, 13).

Tento cestou s ním jdou jen ti, kdo mu odevzdali svůj život.

Kéž nepatříme k těm „opatrňům“!

W. B.

DAL SOM TI DVERE OTVORENÉ
Z 138

Zjavenie 3, 8

Dal som ti dvere otvorené —
odkázal Ježiš, Cirkvi Pán.
Rozhlasuj spásu v moci kríza,
milosť má brány dokorán.
Kým je čas volaj ku nemu,
ku zdroju žitia večnému.

Otvorme preňho srdcia vrúcne,
otvorme ústa, ruky, zrak.
Otvorme domy, peňaženky,
Pánovi takto vzdajme vdák.
Hoden je, aby všetko mal,
protože sám sa v obeť dal.

Pride raz doba nášho Pána —
otvorí hroby, nebesia.
Otvorí knihu popísanú,
mnohí sa pred ním predesia.
Kým dvere príprav otvoril,
zo všetkých jemu slúžme sil.

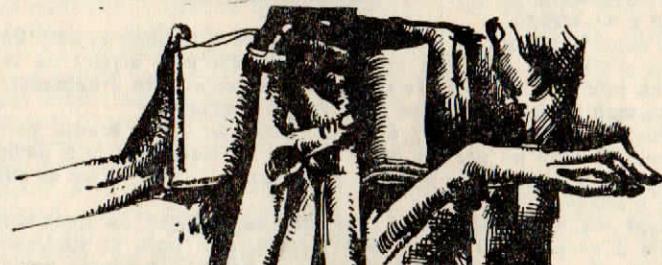
-jk

◆ Mnohí z kresťanov nie sú doma, keď príležitosť klope na ich dvere.

OSTRAVA 1983

Všechno, cokoli mluvíte nebo děláte, činěte ve jménu Pána Ježiše a skrze něho děkuje Bohu Otci. Ženy, podříďujte se svým mužům, jak se sluší na ty, kdo patří Pánu. Muži, milujte své ženy a nechovejte se k nim drsně. Děti, poslouchejte ve všem své rodiče, protože se to libí Pánu. Otcové, neponižujte své děti, aby nemalomyslně... Cokoli děláte, dělejte upřímně, jako by to nebylo lidem, ale Pánu“ (Ko 3, 17—25).

KŘESTAN V RODINĚ

Nepochybujeme o tom, že to byl pokyn našeho drahého Pána Ježiše, abychom se na letošním velikonočním sborovém shromáždění (1. 4.—3. 4.) zabývali uvedeným textem Písma. Mluví o našem osobním životě v rodině. Pro každého je v tomto slově rada i napomenutí, pro děti i rodiče, svobodné i ženaté, muže i ženy, mladé i staré. Zejména v listech apoštola Pavla často čteme o pobílených chování věřícího člověka v rodině. Vždyť odečteme-li čas spánku, potom zhruba 5 % času jsme ve shromáždění, 10 % na cestě, 38 % v zaměstnání a až 47 % v rodině! Apoštol Pavel v dopisech mluví

- zda vstoupit do manželství nebo zůstat svobodným (1K 7),
- jakého partnera má hledat věřící člověk (1K 7, 39),
- když některý z manželů uvěří, jaký má mít vztah k svému neobrácenému partnerovi (1K 7),
- zda je možný rozvod věřících manželů (1K 7),
- jaký mají mít manželé vztah jeden k druhému, a jakou má kdo odpovědnost v rodině (1K 11),
- o výchově dětí (Ef 5. k., 6. k.),
- o vztahu dětí k rodičům (Ko 3, 1Te 4),
- o intimním manželském životě (1Tm 2),
- o rodinách starších sborů (1Tm 3),
- o chování žen a zejména vdov (Tt 2), a další.

Jaké jsou rodiny věřících, takové jsou sbory. Problemy v rodinách se odrázejí i ve sborovém životě. Psaným slovem nelze přiblížit atmosféru sejítí, ani reprodukovat to, co Duch Boží vyvolal vedením sloužících bratří v srdcích přítomných. Pocítili jsme nutnost hlubokého pokání před tváří Páně za mnohé chyby, které se při nás vyskytly nebo vyskytuji. A tam, kde je pokání, lze očekávat i požehnání. Pán Bůh pokorným dává milost.

Dopisy, které jsme po velikonočním sejítí obdrželi, jsou odesvou na dílo Duha svatého v lidských srdcích. Jako vzpomínku na prožité chvíle uveřejňujeme výtahy z některých dopisů i příspěvků pro časopis.

-jos

..... spomienky

Sme vďační nášmu Bohu, že sme sa mohli zúčastniť zhromaždení v Ostrave. Boli sme tam vyučovaní Božím slovom, ako by sme mali žiť v spoločnosti, ale tiež aj v domácnostiach — navzájom manželia, rodičia, deti.

Často si niektoré veci nevieme ceniť, iba keď ich stratíme. Až keď je v celom byte tma, si uvedomíme, čo pre nás znamená zdroj elektrického prúdu. Mnohokrát si deti uvedomia, čo pre nich znamenal otec alebo matka až vtedy, keď ich Pán odvolať z ich stredu.

S mnahými bratmi a sestrami sme sa už v Ostrave nezíšli. Pán si ich povolal a nám zostali na nich len spomienky. Zvlášť som mysel na slúžiacich bratov, ktorých iniciálky -lp, -vk, -fv nám niečo hovoria. Ešte v kalendári Cestou životem sme sa mohli v minulom roku potešovať ich odkazmi.

Brat -lp nám v jednej z úvah poukázal, že máme hľadať veci, ktoré sú hore, kde sedí Kristus po pravici Boha (Ko 3, 1). Nerobíme to z povinnosti, ani z rozumnej vypočítavosti, ale z túžby a vďačnosti... Zamyslime sa znova, čo hľadáme a kde hľadáme?

Brat -vk nám pripomenal, aby sme sa nadejali na Hosподina celým svojím srdecom a nespoliehali sa na svoju rozumnosť. Často sa spoliehame na svoju šikovnosť, silu, rozumnosť, a keď nastane situácia, z ktorej nevidíme východisko, potom nádej vkladáme na Hospodinu?! Od brata -vk ešte aj v tomto roku máme úvahy v kalendári. On si ich už neprečíta, zanechal ich nám, ktorí ešte žijeme.

Brata -fv si Pán povolal v novembri 1982, a v tom istom mesiaci nám napísal z 1K 11, 28: „Ale nech skúša sám seba človek... „Človek rád pozoruje a súdi druhého, ale Božie slovo nás upozorňuje, že máme skúšať — posudzovať, hodnotiť sami seba.

Všetci traja spomínaní bratia sa odovzdali Pánovi v mladosti. Mladý čitateľu, čo Tebe bráni, aby si otvoril bránu svojho srdca Panu Ježišovi tiež v mladosti?

Všetci sa zapojili skoro do práce na Božom diele. Milý brat, chceš vyplniť medzeru po ich odchode? Nasleduj ich spôsobom života, navštiev zhromaždenia, aby si v nich tiež poslúžil, nezabúdaj na nemocných, zvestuj evanjelium, napíš články do kalendára, časopisu... Medzery po nich môžeme vypĺňať výtrvalosťou, vernosťou, službou slovom i rukami.

„Pamäťte na svojich vodcov, ktorí vám hovorili slovo Božie, a pozorujáci aký bol ich východ a koniec ich obcovania, napodobňujte ich vieru.“ VH

..... příspěvek bratra - hosta

Doznely akordy písni. Poslední pohledy, úsměvy, přátelské stisky rukou a také trochu smutek nad tím, že velikonoční shromáždění v Ostravě je u konce. A pak už jen cesta domů.

Myslím si však, že každý z nás si odnesl alespoň časť náplne těchto dnů ve svém srdci. A tak i já ještě v dalších dnech při práci jsem rozmýšlel nad slovy, která byla pronesena a melodie písni, které zaznávaly po obo větvi, se vracejí do mých uší. Nevím proč, ale jedna píseň se mi znova a znova vracela: JSME SOLI ZEMĚ... Kdybychom ztratili svou slanost, pak jsme k ničemu.

A tu jsem si uvědomil, že i já všude tam, kde jsem, musím být soli, at již v zaměstnání nebo doma. Nejsem-li soli, neplním-li poslání, pro které jsem byl určen, pak patřím na smetiště.

Vzpomněl jsem si na příběh, který jsem četl kdysi dávno. Mořské vlny se tříštily o skalnaté útesy a s hučením padaly zpět. Bylo to nebezpečné místo. Často zde ztrösotávaly lodě a posádky hynuly v rozboureném moři. Několik námořníků z jedné potopené lodě vzalo malý člun a na břehu postavili dřevěnou chatru. Když bouře rozbitila lod' o útesy, sedli do člunu a vyléli na moře zachraňovat tonoucí.

A tak čas běžel. Jednou si však řekli: „nehodi se, abychom zachráněné podíli do naší chatrče. Je tak ubohá.“ A začali stavět dům. Postupně rostl, až z něj byl krásný dům, nad jehož vchodem umístili nápis: Záchranařská skupina č. 1. Po čase se v domě objevily koberce, obrazy s výjevy zachraňování tonoucích, krásné stoly a světla. Záchranaři si zvolili předsedu, scházeli se na porady, konali přednášky o zachraňování, ale jejich lodička čím dál tím méně vylouvala na moře. Až jedenou přestala vylouvat úplně. O tom, že zde bydlí záchranaři, svědčil pouze nápis nad vchodem.

Ale našlo se mezi nimi i několik jedinců, kteří se s tím nechtěli smířit, a tak si vzali malou lodičku, postavili si o kus dál chatrč a při bouřích opět vylouvali na moře. Na dveře si pověsili nápis: Záchranná stanice č. 2. Míjel den za dnem a osud stanice č. 1 potkal i stanici č. 2. A tak to šlo pořád dál. Dnes na útesu stojí řada záchranných stanic, ale lidé v moři tonou stále.

Stejně nebezpečí hrozí i nám, nebezpečí zvyku, nebezpečí přechodu živé viry v tradici. I ta nejkrásnější slova Písma se pak mohou stát — naši vinou — pro druhé pouhou nic neříkající frázi.

Jsme soli země. Někdy však přicházejí pochybnosti. Kolika lidem jsme svědčili, kolik jsme jich pozvali do shromáždění? Některí přišli, pokývali hlavou — „bylo to pěkné“, odešli — a nic. Jiní se smáli a byli i takoví, kteří se dívali na nás se soucitem v očích. Má cenu ještě někomu něco říkat?

Stojíme zmáteni jako Petr, když mu Pán Ježiš doporučuje, aby znova vrhl sítě do moře, a do úst se nám derou jeho slova: „Mistr, celou noc jsme se lopatili a nic jsme nechytili“ (Lk 5, 5). Musíme si však uvědomit, že Pán nežádá „chytit ryby“, pouze rozhodit sítě, a to je v našich silách! O ryby se postará o sám. Proto udělejme jako Petr, „na tvé slovo spustím sítě“. Pak staneme v údívě jako on nad tím, co Pán učí.

JSME SOLI ZEMĚ a máme plnit to, co nám nás Pán přikázal. Když ztratíme svou slanost a naše lodička zůstane na břehu, pak jsme k ničemu. Jako nositelé radostné zvěsti se však nechme poučit Pavlem: „Moudrost at řídí vaše chování k těm, kteří jsou mimo nás. Využijme svého času. Každé vaše slovo at je vždycky milé, ale okořeněné soli; naučte se, jak máte každému odpovídati“ (Ko 4, 5).

V. 1.

..... z dopisu brata

— Nadovšetko som Pánovi povdačný za zvolenú tému, ktorá nám veľmi poslúžila. Už po niekoľko večerov spolu s mladšími bratmi a sestrami počúvali preslovky bratov, týkajúcich sa zvlášť zápasu o čistú mladosť a predmaželskú známost... S veľkým napäťom ba priam posvätenou pozornosťou všetci pritom sledovali každú vetu, každé slovo. Boli to povzbudzujúce a výstražné príklady, ktoré vyvolali hlboký dojem u zoskupených mladých. Večer sme zakončili modlitbou, tak že sa takmer všetci cítili ponúkaní vyznať Pánovi svoje slabosti, špatné plány, zlé myšlienky a prosili Pána o jasné vedenie v tom zápasе. Pán bol prítomný. Začínala skutočne zápas... Som veľmi vďačný Pánovi, že zobrajal z toho ohľa prebudenia u vás a akoby ho hodil i medzi nás. Sú to teraz iba žeravé uhliky, ktoré sa snáď ani nevidia, ale keď budú rojukované modlitbami vieri, prinesú plameň života i medzi nás.

„Tak ako iskry žiar, čo plameňom sa stáva,
vzblične, svieti hned a ľudom teplo dáva,
v kom roznieť Pán oheň svoj, kto pozná lásky zdroj...“

-vm

◆ Najlepší test pre kresťanskú lásku: Pomôžeš tomu, kto ti nemôže pomoci opäťovať?

.....z deníku studentky, která uvěřila

V sobotu ráno mne probudila kamarádka Táňa. Měla jsem podivnou náladu... můj otec přišel v noci domů v hrozném stavu, když hovořil s maminkou — nadával... nemohla jsem v noci spát. Uvažovala jsem proč právě můj otec musí být takový, proč? Pak jsme se připravovaly s maminkou a Táňou na velikonoční shromáždění. Maminka byla celá uplakaná, bylo jí líto, jak to u nás vypadá, a že jiné rodiny chodí do shromáždění společně, jen my jdeme bez něj — bez tatínka. Po cestě v tramvaji jsem celou dobu mlčela a uvažovala o rodinném životě, konkrétně o našem. Také jsem se sama sebe ptala, jestli je to spravedlivé, že Bůh bdí jenom nad rodinami, kde v něj věří otec i matka. Modlila jsem se v tuto chvíli za svého otce.

Velikonoční shromáždění se konalo v kostele, všude bylo již plno lidí, i když ještě bylo dost času před začátkem shromáždění a vím, že tam uvnitř již na nás čekal Pán Ježíš. Má kamarádka Táňa se jen dívala a za chvíli před začátkem shromáždění musela odejít domů, neboť její rodiče ji zakázali chodit do shromáždění.

Po společné písni a modlitbě vyprávěli bratři o rodinném životě, jak mají vznikat partnerské vztahy a jak se má žít v rodině. Všichni bratři říkali čistou pravdu. Říkali, že muž má svou ženu milovat, ale žena svého muže poslouchat tak, aby mu dovolila sloužit Bohu. Nemohu psát vše, jen „co mě tak vzašlo...“ Pak nastal večer duchovních pís-

ní a Pán Ježíš ke mně promlouval přes svědec, která jsem slyšela a když zpíval pěvecký sbor z Ostravy, měla jsem takovou chuť jít zpívat s nimi, to jsem již tušila, že Bůh dal za mne vše, co já potřebuji a také jsem věděla, že se mu chci odevzdat.

Po ukončení večera duchovních písni jsem se chystala domů s maminkou, ale šla kolem nás Mája a prosila mou maminku, aby mi dovolila spát v hotelu, protože v pokoji u Majky bylo ještě volné místo. Maminka to dovolila a já jsem s radostí šla s ostatními věřícími do hotelu. Na pokoji se nás sešlo více, ale já jsem cítila potřebu být chvíli sama s Pánem Ježíšem.

Najednou zhaslo všude světlo, protože vyplí elektřinu, a to bylo pro mne moc „fajn“ — už na mně nikdo moje hluboké pohnutí nepoznal. Měla jsem co dělat, abych se zdržela pláče. Ale pak jsem již dále nemohla a řekla jsem Majce, aby se mnou šla na chvíli ven z pokoje, a že bych chtěla, aby byla přítom, když se chci odevzdat Pánu Ježíši Kristu celým svým životem. V modlitbě jsem nedokázala vypravit ze sebe žádná souvislá slova — jako kdyby mi je někdo bral, ale jasně jsem cítila, že mé srdece je volné, a že i já celá jsem zhabena všech svých hříchů! Nyní jsem již věděla co na mne čeká... věčný život... a nikdy nebudu sama... vždy bude On — můj drahý Spasitel a já. On je mi vším nejen teď, ale na celý život, vždyť také za mne, hříšnou, polohu...“ Pak nastal večer duchovních pís-

Iveta

- ◆ Ked Pán Boh vrhne naše hriechy do mora, na breh umiestni tabuľu: NELOVIT!
- ◆ Na Golgotu sme akoby na križovatke ciest do neba lebo do pekla.

KUP SI ZLATO

Kolko potu, slz a krvi preň pretieklo
v dejinách ľudstva! Tiekol pot tých, ktorí ho hľadali a keď narazili na žilu, kutili v zemi a potili sa tým viac. Tiekl slzy bolesti mnohých zlatokopov ale aj ich najbližších rodinných príslušníkov, keď často ti, ktorí zlato ziskali, zaplatili svojím životom pri lúpežných prepadoch. A že pre zlato pretieklo mnoho krví, o tom hovoria dejiny starovekých i novovekých civilizácií.

Čo je na zlate také zaujímavé a vzácné? Je to v podstatnej miere jeho stálosť a nezlučiteľnosť. Zlato ako chemický prvok takmer nevytvára zlúčeniny. Chce zostať zlatom v každých podmienkach. Nie je ako železo, ktoré chemicky čisté takmer neexistuje, pretože vždy tvorí zlúčeniny, ktoré sú tak rozdielne ako nehrdzavejúca oceľ a hrdza. Záleží na tom, aké má železo prímesy, ktoré modifikujú jeho vlastnosti. Zlato je vždy zlato vo svojej čirosti, pravdivosti, cene.

1. Ako získat zlato?

Aj v duchovnom zmysle poznáme zlato a máme ho prinášať ako stavebný materiál na základ, ktorým je Kristus. Čo to je a kde ho vziať? Je to nefalšovaný kresťanský charakter spočívajúci v nasledovaní Pána Ježíša v oddelení od akejkoľvek nečistoty v myšlienkach, slovách, skutkoch. Je to usilovná práca lásky a trpežlivosti na poli evanjelia a diakonstva. Je to pravda Božieho Slova, ktorú si treba kúpiť a nepredávať ju, ale vo viere ju žiť.

Ako to získam?

Prvým predpokladom určitého charakteru je zodpovedajúca prirodzenosť,

Potomok orla bude lietať, mláda ryby plávať a deli mačky budú chytáť myši. Ibaže... syn Adama bol vrah i úprimný Boží ctiteľ. Jeden tak, druhý inak. U Adamových detí, ktorími všetci sme, prevládala od prirozenosti to zlé: „Nieto spravedlivého ani jedného...“ (R 3, 10n)

Z Adama sa nemôže zrodiť nič dobré, preto Pán Ježíš ohlásil potrebu nového rodu, znovuzrodenia: „Musíte sa narodit znova“ (J 3, 7)! A on vytvoril preto aj podmienky svojou smrťou na kříži. Keď človek uverí v Pána Ježíša Krista ako vo svojho osobného Spasiteľa a prijme ho do svojho srdca, stane sa Božím dieťatom a tým aj účastníkom Božej prirozenosti (2Pt 1, 4). Dosahuje predpoklady niest Boží charakter do konca i v milovaní nepriateľov (Mt 6, 43–48). Tak sa môže podobat aj Pánovi.

Takto získanej novej „náture“ je celkom prirodzené sa posväčovať, odrieť si veci, ktoré sú pre telo lákavé, ale neužitočné, vydávať sa v obet a do služby Bohu a blížnym a konáť to radostne. To je zlato, ktoré sa prečistuje verným postojom v utrpeniach i v konaní úloh, ktoré dáva Duch Svätý bezprostredne i skrze zbor. Takýto kresťan si osvojuje zlato pravdy Božieho Slova ako celku. Mimoriadne veľkým prínosom je svetlo poznania Božieho Slova zdelené po otcoch, ale pozor, ľahko sa strati alebo i predá, keď sa nepreberá pri osobnom stísení pri čítaní Božieho Slova a na modlitbách. Čo sme si sami kúpili či vyvážili námahou, má pre nás ešte väčšiu cenu. „Kúp si pravdu a nepredaj jej“ (Pr 23, 23).

2. Otec získal, syn utratil

„A stalo sa piateho roku kráľa Rechabeáma, že prišiel hore Šišák, egyptský kráľ, proti Jeruzalemu a pobral poklady domu Hospodinovho i poklady domu kráľovho a pobral všetko: pobral i všetky zlaté štíty, ktorých narobil Šalamán. A kráľ Rechabeáma narobil medených štitov namiesto nich a oddal ich do rúk veliteľom behúnov, ktorí strážili vchod domu kráľovho. A bývalo, že kedykolvek išiel kráľ do domu Hospodinovho, nosili ich behúni a zase ich odnášali späť do strážnice behúnov.“ (1K 14, 25–28)

Ako možno zlato utratíť?

O zlato má záujem blízky kráľ susednej mocnosti, i keď to bola mocnosť nedávno spratielená. On, egyptský kráľ, neprišiel Rechabeáma zabít, ale ochudobniť, obrat o zlato. Satan sa nepotrebuje fyzicky zlikvidovať, ale ochudobniť, zoslabiť. Nevadí, keď si, len nesmieš mať zlato. Rechabeámovi to bol trest za hriech a modloslužbu, ktorú zavádzal v Judsku. Zlaté štíty, používané pri službe Bohu, boli teraz preč. Čo urobil Rechabeám? Zvažoval vec a rozhadol sa ponechať formu. Dal nahradíť zlaté štíty medenými, dobre vyleštenými, aby sa blyšťali ako zlato. Behúni vo svojej cеремонии pokračovali, iba im pribudla práca s leštením.

Nie sme často leštičmi starých a osvedčených foriem služby nášho Bohu — ale s tým, že sa zmenil obsah? Napríklad: Zachovali sme si formu slávenia pamiatky smrti Pána Ježiša po tri — štyri generácie. No ak tomu nepredchádza citlivé sebasúdenie, je to iba leštenie medeného štitu. Zachovali sme si formu modlitebných zhromaždení (niekde sme aj tú porušili — nepoužívame kolená), no keď sa nepredostrú konkretne modlitebné predmety zhromaždeniu, šermujeme iba medou. Zachovali sme si formu evanjelizačných zhromaždení, no ak tam neprivádzame neobrátených ľudí, nie je to zlato, i keď by boli preslovy najvyblyštanejšie.

Mať zlato prvotnej Cirkvi, zlato našich predchodcov vo vieri v ich posvätení a evanjelizácii, o to nám ide. Oni

založili desiatky zborov — a my ich sotva udržujeme!

3. Ako znova získať zlato?

„Moje je striebro a moje zlato, hovorí Hospodin Zástupov.“ Hg 2, 8 „Lebo hovoríš: Som bohatý a zbohatnul som a nepotrebujem nikoho, a nevieš, že si ty biedny i mizerný na polutovanie i chudobný i slepý i nahý. Radím ti, aby si si kúpil odo mňa zlata, prečisteného v ohni, aby si zbohatol...“

Zj 3, 17–18

Hospodin — Pán Ježiš je vlastníkom i zdrojom zlata. Nie zem Chavila a Ofír. Aljaška či Sibir poskytujú pravé zlato. Sám Boh — Pán Ježiš hovorí: Kúp si odo mňa!

Spasenie dáva Pán Ježiš zadarmo, ale zlato pravého kresťanského života predáva. Spasenie si nemôžeš kúpiť a nič preň urobíť okrem viery v Božieho Syna ukrižovaného za tvoje hriechy. No keď chceš praktickým životom Pána oslavíť a na základ — Krista postaviť zlato, za to musíš niečo zaplatiť.

Zaplať zo svojho času. Čas má hodnotu. Za hodinu svojho času môžeš zarobiť stovku, ale aj prečítať niektorú kratšiu knihu Biblie. Môžeš prispieť do rodinného rozpočtu i keď predpokladáme, že nie práve na chlieb, alebo vykonáť návštěvu chorého brata či sestry, prípadne zaniesť evanjelium tam, kde na to čakajú. Tá prvá cena času, ktorou možno kupovať zlato od Pána Ježiša, je pravidelné čítanie a študovanie Biblie a pravidelný do šírkys i hlbky zamieraň modlitebnej život.

Zaplať zo svojho pohodlia. Prečo nevstať ráno o polhodinu prv a venovať čas Božiemu Slovu a modlitbám? Prečo všetky 3–4 týždne dovolenky využiť len pre seba, keď aktívne možno odpočívať veľmi dobre v službe na Božom diele? Prečo má mať vybavenie vlastného bytu svetové parametre, keď budova, kde sa schádza zbor, chátra?

Zaplať zo svojich príjmov. V prvotnej Cirkvi sa konala služba Slovom i služba stolom a pre obe boli potrebné finančné prostriedky. Pavol si zarabál sám, aby mohol cestovať, zvestovať evanjelium, slúžiť Slovom. Prví kres-

tania dávali, aby bolo aj pre vdovy, siroty, chudobných. Nie je to nič nové poukazovať na túto stránku.

Spasenie máme zadarmo, ale zlato si kupujeme. Aby sme boli posilňovaní a posväcaní Božím Slovom a tak platnými pracovníkmi v Božom diele, aby niekto Pánovi za našu službu podával. Len tak sa môžeme vymaniť z formy a dospieť k opravdovosti, ktorú má li naši otcovia.

4. Pravé zlato

„Nože si zvykni s ním a maj pokoj, tak príde na teba dobré. Príjmi, prosím, zákon z jeho úst a zlož jeho reči vo svojom srdci. Jestli sa navrátiš k Všemohúcomu, budeš zase vybudovaný, a jestli vzdišíš neprávost od svojich stánov. A zlož do prachu zlato a medzi skálne potoky zlato z Ofíra. A tak bude Všemohúci tvojim zlatom a striebrom najkrásnejšieho lesku tebe.“

Jb 22, 21–25

Tým pravým zlatom nie je nejaká vec alebo nejaká vlastnosť, ale je to sám Boh. V citáte sú jasne formulované podmienky

- zvyknúť si s ním žiť, chodiť, radíť sa
- prijať výpovede jeho úst a posúcháť
- vzdiť od seba neprávost a seba od neprávosti
- navrátiť sa k nemu

— položiť do prachu inú svoju nádej

V ďalších veršoch citovanej kapitoly

„A tak bude Všemohúci tvojim zlatníku Job sú popísané vzácné dôsledky tom...“

ik

Příbeh z Anglie

V početné rodine horníka v Anglii vyrústal také syn Samuel. Jednou večer, když nemohl usnout, pozoroval nedovolenými dveřmi maminku, jak dává na stůl šálek s čajem, chléb a talíř — jídlo pro jednu osobu. Nedalo mu to a zeptal se, pro koho to chystá? Maminka odpověděla: „Možná dnes v noci přijde pro nás Pán Ježíš a ty, protože Mu nepatříš, zůstaneš zde. Jídlo je pro tebe, abys měl napoprvé co jíst.“

V chlapci to hrklo. Jak jem to udělat, aby tu nezůstal sám. Vyřešil to po svém. Zavíracím špendlíkem se připnul k pyžamu svého staršího bratra a pak klidně a spokojeně usnul. Ráno byl náhle probuzen a viděl svůj omyl. Špendlík to vydržel, ale pyžama se roztrhla. Když se pak maminka ptala, jak se to stalo, řekl jí celou pravdu jak to vymyslel a udělal, aby tu nezůstal sám. Maminka mu nehubovala, ale čekala na tuto příležitost, aby si se synkem vážně pohovořila.

Tento promyšlený přístup matky k synovi, který odolával Božímu slovu způsobil, že Samuel zatoužil po Pánu Ježíši celým srdcem a také se Mu brzy cele odevzdal. Později se z něho stal evangelista, který s oblibou kázal pod širým nebem.

přeložil D. O.

toho, keď Hospodin bude tvójim zlatom. Budeš sa v ňom tešiť a hľať na neho (26).

Získas skrze modlitbu a vypočutie z Božej strany kapitolu pre splnenie svojich sľubov a predsažatí (27).

Tvoje slovo bude mať váhu a ty budeš mať jasno (28).

V časoch biedy a poníženia budeš mať povýšenie (29).

Budeš vytrhnutý aj v čase súdu (30).

To všetko je práve to, prečo ľudia chcú mať zlato — aby mali niečo krásne, aby mali moc, boli vážení, pomohli si v krízach a boli pri súdoch. Toto všetko, brat, sestra, máš vo svojom Bohu.

Záverom

Zlato je bohatstvo, kapitolá, záštita pred biedou. To je prvá vec, ktorá sa vynáša z horiaceho domu. Keď mal Sherlock Holmes zistiť, kde má istý pán v byte svoj poklad, pred svojou návštevou u neho zariadil, že jeho spolupracovníci počas návštavy zapália dymovnicu a spustia pokrik „horí!“ Domáci páni všetko prezradil svojim pohybom.

Čo, koho chceš mať pri sebe, keby ho relo? Nemôžeš sihať po mnohých veciach. Českí exulantí — vyhnanci pre meno Pána Ježiša brali so sebou Kralickú bibliu a Labyrint sveta. Čo máme svoju najcennejsie? Nech je to náš dobrý Boh v našich srdciach a ten dokonalý charakter Pána Ježiša.

pohľad do knihy zjavenia

Mnohým úprimným čitateľom Písma robia slová Pána Ježiša v Mt 24—25 ľahkosti. Nedávno sme dostali dopis, podľa ktorého príchod Pána Ježiša pre cirkev bude viditeľný celému svetu, lebo vraj Pán Ježiš o tom jasne hovorí: „... vtedy budú plakat všetky pokolenia zeme a uvidia Syna človeka, prichádzajúceho na nebeských oblakoch s mocou a slávou veľikou“ (Mt 24, 30). Zostaňme preto aj v tejto úvahе pri porovnávaní slov Pána Ježiša, zapísaných v evanjeliu podľa Matúša so zjavením Pána Ježiša Jánovi (kniga Zjavenia).

1. „Hladte, aby vás niekto nezviedol! Lebo mnohí prídu pod mojím menom a budú hovoriť: Ja som Kristus a zvedú mnohých“ (Mt 24, 5)

Týmito slovami Pán Ježiš začína svoju reč o znameniaciach svojho príchodu. Tomu odpovedá udalosť po otvorení 1. pečate v Zj 6, 2: „... biely koň a ten, ktorý sedel na ňom, mal lučište a dala sa mu koruna a vyšiel viťaziac, aj aby zvíťazil“. V Zj 19, 11 tiež čítame o bielom koni. Ten, ktorý na ňom sedí, volá sa Verný a Pravdivý a SLOVO Božie. Bude bojovať, ale nie so šípmi vystrelenými z luku, ale ostrým mečom. Je to jasná reč o Pánovi Ježišovi, Ale koho zobrazuje ten, ktorý prichádza na bielom koni s lukom? Pán Ježiš to nemôže byť, pretože Jemu nemôže dávať pokyn jedna zo štyroch živých bytosťí. (Poznámka: Správnejší preklad slov štyroch živých bytosťí je: „Pod“! bez onoho „a vidz“, ako je v Roháčkovom preklade Biblie. Pozri napr. ekumenický preklad, Praha 1979.) Je to ten, ktorý napodobuje Pána Ježiša, aby zviedol mnohých. Ide na bielom koni, vypadá nevinne, nemá šípy len luk, nebojuje, ale podmaňuje si mnohých.

2. „A budete slychať o vojnách a chýry o vojnách. Hladte, aby ste sa nestrachovali, lebo to všetko sa musí stať, ale ešte nie je koniec. Lebo povstane národ proti národu a kráľovstvo proti kráľovstvu“ (Mt 24, 7).

Paralela v Zjavení 6, 4: „A vyšiel iný koň, červený, a tomu, ktorý sedel na ňom dalo sa, aby vzal pokoj zo zeme a aby sa ľudia navzájom zabíjali, a dal sa mu veľký meč“. K tomu netreba nič dodávať. Podobne na to upozorňuje apoštol Pavol v 1Te 5, 3.

3. „A bude bývať hlad a mor“ (Mt 24, 7)

Paralelné miesto: „... a hla, čierny koň, a ten, ktorý sedel na ňom, mal váhu vo svojej ruke... Liter pšenice za denár tri litry jačmeňa za denár, a oleju a vínu neškod!“ (Zj 6, 6). Ako to všetko spolu súvisí. V dôsledku prvého súdu prichádzajú nepokoje, vojny a ich následkom je nedostatok potravín, hlad a mor. Olej a víno môže zobrazovať jasennú úrodu, alebo skôr poukazovať na konzumný a luxusný tovar, ktorý však nemôže nasýtiť.

4. „... a zemetrasenie budú miestami“ (Mt 24, 7b)

O zemetrasení sa v Zj piše štyrikrát: 6, 12 — po otvorení 6. pečate, 8, 5 — po otvorení 7. pečate, 11, 13 — pri 6. trúbení, a 16, 18 — keď 7. anjel vyleje čašu. Pri prvom zemetrasení budú štyri pohromy v kozme: na slnku, mesiaci, hviezdoch a na nebeskú klenbu. Tieto zmeny sú opäť vyjadrené obrazmi: slnko sčernie ako srstnené vreče, mesiac bude ako krv, nebeské hviezdy budú padat ako pozdné nedozrelky fíkovníka, a nebeská klenba sa bude zvierať ako knižný zvitok. Čo sa ľudom zdalo pevné, sa zrazu pohnie. Ako smrť je protiklad rodenia, tak skonanie sveta je protiklad stvorenia. Tak bude otriasený poriadok nebies i zeme. Všetko potrvá istý čas, lebo pri ďalšom skonávaní bude sa nielen opakovat zemetrasenie, ale aj poruchy v kozmickom priestore.

Všimnime si, že pri otvorení tejto štvrtej pečate smrti a peklu je daná moc nad štvrtinou zeme, sú zasiahnuté štyri oblasti stvorenia — slnko, mesiac, hviezdy, nebeská klenba, a na ľudí prichádza smrť (opak života) a peklo (život bez nádeje) štvorakým spôsobom: mečom (násilie), hladom (nedostatok základných potrieb života), morom (nevyliečiteľné nemoce, epidemie), zemskou zverou — šel-mami (krvilačné osoby).

Je to symbolom iba pozemských javov, alebo aj premien v slnečnej sústave s dopodom na štvrtinu zeme?

5. „Vtedy vás vydadajú v súženie a budú vás zabíjať a budete nenávidení od všetkých národnov pre moje meno“ (Mt 24, 9n)

V Mt 24, 14 Pán predpovedá, že po celom svete a na svedectvo všetkým národom bude hlásané evanjelium kráľovstva. Mnohí svedkovia položia svoj život pre Božie slovo a svedectvo o bližiacom sa príchode Kráľa spravodlivosti. V Zj 6, 9—10 čítame o týchto mučeníkoch po otvorení 5. pečate. Zvolávajú pomstu na tých, ktorí bývajú na zemi. To nie sú duše vykúpených cirkvi Pána Ježiša, ako sa niektorí domnievajú, pretože prvý mučenik — Štefan — nevolal o pomstu pre tých, ktorí ho kameňovali a ani ďalší, ktorí v živote nasledovali svojho Učiteľa. Krv Pána Ježiša totiž nikdy nevolala o pomstu, ale o milosť. Ale mučeníci z Izraela majú úplne iné postavenie a povolanie a preto právom volajú k „Panovníkovi“ zeme o súd a pomstu, lebo ide o jeho česť a slávu,

6. „Kto zotrává do konca, ten bude spasený“ (Mt 24, 13).

O tých, ktorí vytrvali vo veľkom súžení z každého národa, zo všetkých pokolení, rôznych jazykov a vošli do slávneho kráľovstva Pána Ježiša, čítame v Zj 7, 13—17.

7. „Ale modlite sa, aby sa vás útek neprihodil v zime ani v sobotu“ (Mt 24, 15—20)

Kde je v Zjavení reč o akomsi rýchлом úteku na neznáme miesto? Čítame o tom v Zj 12, 6; 13—17. Súd nad Izraelom — o tom sme sa zmienili v minulom čísle. Koľkí obstoja v tomto veľkom súžení? Verný zostatok zachová Boh predívňym spôsobom. Nájde im skryš na tejto zemi, „na pústi“. Útek do tejto skryši bude rýchly — „žene sa dali dve krídla“ (v. 12), preto Pán Ježiš hovoril o tom, aby tí, ktorí budú na poli, sa nevracali späť a tí na prístreši sa nezdržovali hľadáním nejakých vecí. Že to bude úplne inak pri príchode Pánovom pre cirkev, keď veriaci budú vychvátení razom, v okamžiku, netreba iste dodávať.

8. „Lebo povstanie falosiňa krištovia a falosiňi proroci a dajú velké znamenia a záhraky...“ (Mt 24, 24)

V Zjavení je hľavne reč o dvoch šelmach, ktoré budú robiť velké záhraky (Zj 13. kap.). Tiež apoštol Pavol o tom píše v 2Te 2, 8—12. O týchto šelmach a „satanovej trojici“ — ak dá Pán milosť —, budeme uvažovať samostatne.

9. „Lebo ako vychádza blesk od východu a ukazuje sa až na západ, tak bude aj príchod Syna človeka...“ (Mt 24, 27—30)

Takto Pán Ježiš hovorí o svojom príchode na zemi, keď sa zjaví v sláve všetkým pozostalým ľuďom. Príde v rozhodujúcom okamžiku, aby vynesol rozsudok nad žijúcimi národmi (Mt 25, 31—46). Budú ho doprevádzat nebeské vojská na bielych koňoch, ako čítame v Zj 19, 11—21. Podľa popisu nebeského vojska, ktoré ide za ním na bielych koňoch, v bielom a čistom rúchu z kmentu, ide zrejme o cirkev, ktorá už pred týmto príchodom k boju mala svadbu s Barákom, Verným a Pravdivým Pánom. O anjelských bytosťach by nebolo zvlášť zdôraznené, že majú obliek „z kmentu, biely a čistý“. Veriaci majú súdiť svet, ako napsal Pavol v 1K 6, 2. Tento boj Pána Ježiša nebude na zemi, meč vychádza z jeho úst, odohrá sa zásahom „zhora“.

10. „Lebo kdekoľvek bude mŕtvolu, tam sa zhromaždia aj orli“ (Mt 24, 28)

Aký strašný bude výsledok súdu nad národmi! Mŕtve telá, ktoré niekoľko mesiacov budú odstraňované z povrchu zeme (o tom je tiež reč v prorockých kni-

hách). Vtáci budú mať tieto padlé telá ako korist, ako na večeri veľkého Boha (Zj 19, 17). Nevieme, kto dostane túto odpornú úlohu. Poznámku o „večeri veľkého Boha“ je možno chápať ako akt napĺnenia požiadaviek Bozej svätoosti a spravodlivosti v súvislosti so záhubou porušenej telesnosti a odstraňovaním dôsledkov tejto pohromy. Súd nad telesnosťou vyvolal ten, ktorý je pôvodcom zla a žalobník človek, satan s padlými anjelmi. Akú budú mať oni účasť na likvidácii katastrof (draví vtáci môžu byť aj obrazom týchto protibôžských bytosť podobne ako šelma, drak, starý had)?

Uviedli sme si desať odsekov 24. kapitoly evanjelia podľa Matúša a k nim paralelné miesta knihy Zjavenia. Mnohí si položia otázku: ako to, že Pán Ježiš nič nehovoril učeniskom o vychvátení cirkvi?

- a) Apoštol Pavol dostal toto zjavenie ako osobné tajomstvo o ukončení doby milosti a vychvátení cirkvi k Pánovi, ako o tom napísal Korintanom (1K 15, 51).
- b) Zjavenie ďudumnosti je postupné, v jednom oddielu alebo v jednej knihe ne-nájdeme celé odkrytie udalostí.
- c) Učenici sa Pána Ježiša pýtali na jeho príchod k zaujatiu kráľovstva a na skonanie sveta, a nie na to, ako Pán Ježiš poberie cirkev k sebe, pretože im veľa vecí zostalo skrytých až do zoslania svätého Ducha cirkvi.
- d) Tajomstvo o cirkvi Pána Ježiša bolo rozvinuté až apoštolmi. Pán Ježiš ešte vtedy nemal pred sebou cirkev, ale Izraelcov. Cirkev bola založená Pánom Ježišom až zoslaním svätého Ducha počas sviatkov letníc.
- e) Pán Ježiš sa s cirkvou stretne v povetri a nie na tejto zemi. Nebude to za prítomnosti „satanskéj trojice“ na zemi, ako v prípade starozákonného Iudu. -jos

JE TO JEN MALÁ VĒC

Kdo jest věrný v māle,
i ve mnoze věrný jest.
A kdož v māle jest nepravý,
i ve mnoze nepravý jest.

Lk 16, 10

Zlapejte nám lišky, lišky maličké,
ješto škodu dělají na vinicích,
poněvadž vinice naše kvete.

Pís 2, 15

Svět se skládá z „malých věcí“. Stejně je tomu i s lidským životem. Ten se skládá z jednotlivých činů, jednání, slov a myšlenek. Lze říci, že pokud budou ty „malé věci“ udržovány ve svatosti a čistotě, bude-li každé naše slovo a jednání pečlivě váženo, potom i konečný výsledek našeho života bude „velký“ — hodnotný!

Všimli jste si někdy toho, že podobně hodnotíme i hříchy, aniž si uvědomujeme jejich záporný dopad na náš život? Ze je máme sklon podeceňovat? Zcizení několika haléřů je považováno za malou krádež, zatímco zcizení velké sumy peněz je považováno za krádež velkou. V Božím pohledu je však malá i velká krádež stejným hřichem. Dopouštěli se někdo drobné krádeže, je to jen ukázkou toho, jak by se zachoval tvář v tvář pokušení zmocnit se většího obnosu peněz.

Jeden bankovní úředník měl být povýšen. Jednoho dne při obědě si ředitel banky, který stál náhodou za tímto úředníkem ve frontě na oběd, všiml toho, že dutýný úředník ukradl dva plátky másla a ukryl je pod krajicem chleba. Tato malá nečestnost připravila úředníka o povýšení v zaměstnání. Haléřová hodnota ukradeného másla způsobila změnu ředitelova rozhodnutí. Když ředitel nemohl svému podřízenému důvěřovat v malých věcech, nemohl mu potom věřit ani ve věcech velkých a zásadních.

Chceme-li být velkými, budme věrnými v těch nejmenších věcech.

pípr. J. H.

◆ Je lepšie zomrieť pre vieru, ako žiť bez viery.

Normální člověk

Jednomu bohatému člověku se na polich hojně urodilo. Uvažoval a řekl: „Zborím stodoly, postavím věži a tam shromáždim všecko a řeknu si: Duše, máš velké zásoby na mnoho let, klidně si žij, jez, pij, buď veselé mysl.“ Ale Bůh mu řekl: „Bláznel“ (Lk 12, 15—21).

Mladší syn vzal díl statku od otce, odešel do daleké krajiny, a tam rozmrhal statek svůj, byl prostopášně živ. Otec čekal na jeho návrat (Lk 15, 11—32).

Deset malomocných prosí Ježiše o smilování. Byli uzdraveni. „Jeden pak z nich uzřev, že jest uzdraven, vraci se a velebí Boha“. A Ježiš řekl: „Nebylo jich očistěno deset? Kde je těch devět?“ (Lk 17, 12—19).

Bude jako za dnu Noe před potopou: Hodovali, pili, ženili se a vdávaly se až do dne, kdy Noe vešel do korábu, a nic nepoznali, až přišla potopa a zachátila všecky ... (Mt 24, 37—39).

Ježiš: „Nechcete přijít ke mně, abyste život měli.“ (J 5, 40).

Uvedené výroky z Písma jsou známé a ukazují typické reakce lidí. Smíme říci, že jsou, po lidsku řečeno, tyto reakce normální, protože bychom se v dané situaci ani my nechovali a nechováme jinak, „kdyby milosti Boží nebylo“! Člověk je porušený v myšlení, čtení i chování. A tento jeho stav nemůže být považován za normální!

Před léty jsem se zájmem přečetl knihu: Normalita osobnosti (Syřišťová a kollektiv, Avicenum 1972). Je v ní poukázáno na zájem psychologů, lékařů, výchovatelů, prokurátorů a soudců „normalizovat“ člověka. Je jistě obtížné určit kriteria pro „běžného, obyčejného, duševně zdravého — normálního člověka“, jeho myšlení, čtení, rozhodování. Vědci si přítom kladou otázku: když určit model — vzor normálního člověka, pak k čemu, k jakému obrazu, a proč vůbec? Pak lze teprve určit způsob utváření charakteru a podmínky pro optimální rozvoj jeho osobnosti.

V úvaze se dále uvádí, že člověk se nalézá ve specifických podmínkách moderní technické civilizace (se svými úspěchy, stressy a osamocením). Pronikl hranicemi přírody, změnil prostředí a musí měnit také sebe, aby v něm mohl žít. Velmi záleží na tom, aby člověk s výtvory vlastního rozumu nezanechal za sebou „pekle mrtvé hvězdy“ — spálenou planetu bez života. Následuje řada otázek jako: Kdo jsme a k čemu směřujeme, podle čeho se budeme řídit, k jakému obrazu lidského života chceme využít možnosti vědy atp.?

Oceňujeme vážný přístup a zájem odborníků o dosažení jakéhosi optima lidské existence. Nám křesťanům to imponuje, těší nás to. Potvrzuje se, že po tisíciletích vždy znova a nově se člověk dotazuje na smysl, určení a cíl lidského života. Nihil novi sub sole! (Nic nového pod sluncem!)

Většina myslících lidí si klade otázku: Žije normálně, je to či ono normální? Jeden z mých přátel při rozhovoru na toto téma došel k závěru, že normální není nic a nikdo — ano, ani církve. Má pravdu?

Sledujeme-li poselství Bible, za níž stojí Bůh a jeho věčná kritéria, dovídáme se, že člověk od chvíle, kdy zříšil vůci Bohu a principům života, od chvíle, kdy byl vyhán z ráje, — je mimo Bohem určenou životní oblast. Člověk ztratil podobu, ve které byl stvořen, vede sobecký, egoistický, vskutku nenormální život. Všeliké tělo porušilo cestu svou na zemi, „není spravedlivého, ani jednoho, není rozumného, kdo by hledal Boha“ (1M 6, 12; Ř 3, 10). A nejen „tělo“ vešlo v porušení, ale také země, moře, vesmír, vegetace, fauna i flora, vše — celé stvoření. Nic ne-zůstalo normální. Vše je infikováno hřichem, který dodnes buji a ničí všechny naděje na jakoukoliv možnost nápravy. — Tak jako není člověk schopen trvale

žít na Měsíci a jiných planetách, protože je stvořen pro pozemský život, tak také platí, že člověk byl stvořen pro život s Bohem a ne jinak. Žije-li jinak, žije v klimatu nepřirozeném, neobyvklém, nenormálním, a největší tragédie nespočívá jen v tom, že člověk žije v odcizenosti od pravého života, ale že svůj stav nechce změnit. Žije v neznámosti, neschopen správného hodnocení. — Usiluje o zachování života „modré planety“, „ve jménu života“, ale Dárce života popírá a vylučuje. „Užívá“ života (alkoholu, nikotinu, drog) a zkracuje si život, je otrokem vášní. Roztrpčen bojuje o svá vlastní práva — svobodu, sebeuplatnění, práci, spravedlivou mzdu, odměnu, odpočinek a zábavu, ale nad konečnou bilancí svého života před Bohem nepřemyslí.

Život nelze optimálně využít se starým a hříšným člověkem. Stvořit nové srdce dokáže jen Bůh. Proto přichází Ježíš Kristus, Boží Syn, Spasitel a Pán na „zem“, aby hledal a zachránil to, co zahynulo. V zájmu naší „normalizace“ — uvedení v normální stav se svatým Bohem přijímá kříž jako oběť za nás hřích, aby uspokojil požadavky Boží spravedlnosti i milosrdenství a lásky.

Kříž je opravěm smyslu něco nenormálního — naprostá zvracenost, úchylnost, přesvědčivý důkaz lidské ubohosti, neschopnost rozeznat pravdu od lži, dobro od zla, Boha od dálka: To je člověk ve své porušnosti, v celé nahotě. Ale kříž je také projevem Boží lásky, Božího zájmu a člověka. Je zdrojem nového bytí, odpuštění a smíření. Je prostředkem znovuustrojení „nového člověka“ v Kristu.

Tento nový člověk a jeho nové společenství (církve) není ještě dokonalý člověk a dokonalé společenství. Ožil v duchu skrze Ducha, je veden a usměřován Duchem svatým. Žije ještě v těle, ale s novou přirozeností. Je „synem Božím“, dědicem slávy, spěje ke konečné proměně, k plnému ztotožnění s Kristem. **Nehledá již jiný model života, protože jej našel v Kristu Ježíši.** „Pane, ke komu půjdeme, vždyť ty slova věčného života máš“. (Ř 8, 1; J 3, 2; 2K 3, 2; J 6, 68).

Ve zmíněné knize „Normalita osobnosti“ je velmi výstižně poukázáno, že „model člověka úspěšného, který se výborně přizpůsobuje okolnostem a četným stressovým situacím, který si vždycky najde nejúčinnější prostředek k dosažení svých vlastních cílů, — a přitom se nikdy neocnese v úzkosti, ale přežívá za každou cenu, je obrazem jakési odlišné abnormální normality“. Být křesťanem není snadné. Znamená to stát na pozici pravdy, na pozici víry, lásky a naděje. Nejen pro laciny efekt před společností, ale především sám v sobě. Křestan se staví za zachování etických norem v životě jednotlivce stejně tak, jako za zachování světového míru. Čím tak ve svaté bázni před Bohem v modlitebním duchu i veřejně.

Proklamovaná „zlatá střední cesta“, jak výše uvedeno, je opravdovému křesťanu cizí. Úzkostlivé držení se středu ve snaze nenarazit, nikoho se nedotknout, nepohoršit a „přežít za každou cenu“ znamená popřít pravdu a sobecky posloužit jen sám sobě. Vystříhat se krajnosti je jistě správné, ale život nelze zůstat jen na zkostnatělý neživoucí schematismus. Pravá velikost života je láska a opravdově milovat nelze opatrne, ale celým srdcem, celou bytostí. Proto láska slouží i napomínáním o káráním — i když při tom často „narazi“ a je nepochopená — jedinečný vzor máme v Pánu Ježíši, který jako poslušný Boží Syn oslavil Boha a ukázal velikost života ve všech oblastech. On obsáhl vše a do žádné krajnosti neupadl, Dokonale spojil lásku s pravdou — miloval v pravdě a pravdu tiučil v lásce. Jedinečně uvedl v život spravedlnost i milosrdenství, radost i žal, činnost i odpověď. Miloval a cítil Otce i lidskou důstojnost. Neušla mu jediná slza, bolest či problém. Nad každým lidským neduhem a problémem se zastavil a s účastí, účinně pomáhal. Pláče nad Jeruzalémem, že nepoznal den svůj, věci, které by byly k jeho pokoji. — Ježíš byl svatý, dokonalý, jedinečný Boží Syn, jen On zjevil pravý život, jen **On je příkladem optimální lidské i Božské existence.** Kdo jej pozná, dovrší své hledání. Kdo vidí jej, vidí Otce — Boha. Jen v Kristu je člověk skrze víru a z pouhé milosti v plném slova smyslu vrácen nejen do původního rajského postavení, ale daleko výše — do obecenství s Bohem! To dokáže jen Boží láska, která obdarovává nad všechna očekávání.

A tak plní vděčnosti se odevzdáváme proměňující moci kříže, která „slabého pozvedá z prachu, z kalu vytahuje ubožáka a posazuje jej v kruhu knížat a za dědictví mu dává trůn slávy“, „vysvobození z moci tmy a přenesení do království jeho!“ Tak jsme Duchem Božím formováni do nejkrásnějšího obrazu, jaký byl kdy viděn, do obrazu milovaného, jeho Syna — Ježíše Krista.

„... A TAK PODOBNI JEMU BUDEME“. (1S 2, 8; Ko 1, 13; 1J 3, 2) -šek

Svědectví sestry, manželky a matky

Od té doby, co jsem poznala Pána Ježíše jako svého Spasitele, jsem také poznávala moc modlitby. Toužila jsem se líbit svému Pánu a konat jeho vůli. Tak, jak šel čas, předkládala jsem Pánu i tu z nejvážnějších životních rozhodnutí — volbu životního partnera. Zpočátku jsem prosila, aby Pán poslal někoho, kdo by se mi líbil, koho bych mohla mít ráda, ale později jsem velmi vážně přemýšlela, zda je vůbec Boží vůle, abych žila v manželství. Možná, že má pro mne jiný úkol, který vyžaduje, abych byla svobodná. Bylo období, kdy jsem se modlila naléhavě a často za manželství, ale bylo i období, kdy se tato prosba jen někdy objevila na mých rtech. Po krátké trvající známosti s jistým věřícím chlapcem jsem prožila období vnitřních bojů a zmatků. Postupně jsem však přehodnotila nedůležité představy a sny za tužby trvalé, správné a důležité. Místo toho, aby člověk toužil být milován a chválen, je důležitější milovat, dávat a chválit! Pán mě uspokojil, žechnal mi, i když jsem byla často středem posměchu v zaměstnání, protože většina mých vrstevnic (věřících i nevěřících) už byla provdaná.

Potom najednou události dostaly rychlý spád. Měla jsem se rozhodnout pro známost mimo naše sbory. Dostala jsem se do víru nejistoty a uvědomila jsem si svou neschopnost správného rozhodnutí. Velmi intenzivně jsem prosila Pána, abych se nemusela rozhodovat sama, ale aby On poslal toho, koho pro mne vybral, a tak usměrnil můj život do manželství. Trvalo to téměř dva měsíce.

A tak přišly velikonoce a s nimi sejít v Ostravě. Radovala jsem se ze setkání s bratřími a sestrami, a cítili jsme Boží přítomnost. Blížil se poslední večer písni a netušila jsem ani v nejmenším, že přijde odpověď na mé dřívější modlitby... Šly jsme na večeři, tu se za námi ozvaly rychlé kroky a zároveň otázka: „Směl bych s tebou mluvit?“ — Znala jsem ho jen podle jména a dobrého hodnocení jeho duchovního života od druhých. Nikdy jsem však s ním nemluvila — kromě formálního pozdravu. Slovy nelze vystihnout, co bylo dál. V té chvíli jsem věděla, že je to odpověď na mé prosby. Dohodli jsme se na dopisování a na tom, že se za to budeme modlit. Nebyl to nijak romantický začátek, ale Pán nás krok za krokem vedl k stále jasnějšímu poznání, že si spolu můžeme rozumět, a tak se máme zasnoubit a vstoupit do manželství.

Přišlo i vše ostatní, co si mladí lidé tak rádi představují a po čem touží.

Podobně prožíval období hledání manželky i můj manžel. I on hledal pomoc a odpověď skrze modlitbu. Libily se mu dvě sestry, které znal lépe než mne. Ale prosil Pána o sílu aby se nedival tělesným zrakem, ale vírou, že on mu pošle do cesty tu jemu určenou...

Vypsala jsem jeden z mála obvyklých způsobů, jak mohou dva lidé poznat Boží vůli ve svém životě pro seznámení a sňatek. Z milosti Boží už spolu žijeme šest let. Za celou tu dobu nedošlo mezi námi k významné roztržce. Pán nám požehnal a dal nám už tři zdravé děti. Když se ohlížíme zpět, tak vidíme, že právě v době největšího pracovního i rodinného vypětí se Pánem darovaná láska a pořozumění nezměnily, ale naopak vzrostly. Jsme za to Pánu vděční a dále očekáváme na jeho pomoc a vedení.

-mp

◆ Len živý Spasitel môže zachrániť zomierajúci svet.

Zprávy ze sborů u KMK za dobrou zprávu

V našem časopisu si občas připomeneme, jak Pán požehnaně působil mezi námi. Některé dobré zprávy jsou však známy jen malému okruhu věřících a nelze je pochopitelně všecky uvádět. Přitom však skýtají mnoho potěšení i pro širší okruh věřících.

V jednom sboru jsem se dozvěděl milou, ryze soukromou zkušenosť, která povzbudila dotažného mladšího bratra. Právě měnil zaměstnání. Při nástupu si všiml mrazivého vztahu svých budoucích spolupracovníků. Promluvil s jedním, zavedl rozhovor s druhým ve snaze „prolomit ledovou hradbu“, leč marně. Po několika týdnech modliteb za tuto věc vyzval nás bratr své kolegy při jedné pracovní poradě, zda by si nepodali ruce. A ten první jaksi nejistě řekl: „Rád bych, ale...“ A když podobný pohled byl namířen na druhého, ten už měl ruku na usmíření připravenou...

Jindy zase máte radost, když v menším sboru uslyšíte duchovní písničky z úst roztomilých malých zpěváčků pod patronací zbožné maminky.

Je velmi pěkným zvykem, že se scházíme občas ve sboru k mimořádným setkáním, při nichž děkujeme Pánu za jeho nevšední projevy pokračující přizně mezi námi. Měli jsme nedávno v neformálním shromáždění sboru dočasně loučení s bratrem z Ghany, který nás opouštěl po úspěšném vysokoškolském studiu. Zúčastnili jsme se jeho promoce a potom na přátelské besedě jsme vzpomínali na požehnané vzájemné obecenství. Podobně jsme se potěšili se sestrou, která úspěšně dokončila své studium na přírodonědecké fakultě. Přáli jsme jí jako nám milovanému členu rodiny Božích dítěk úspěšně pokračující radostnou cestu pod ochranou Nejvyššího.

Jistě také v jiných sborech připraví Pán důvod k takovým radostným setkáním. Kromě nich jsou i jiné radostné prožitky. Zdalik sbor neprojevuje vděčnost Pánu za uzdravení z těžkého onemocnění nebo z životních jubileí bratří a sester, zejména starších? Nevítá sbor se zvláštní láskou věřící, kteří i ktem vyznali odevzdání se do vlastnictví Pána Ježíše? A což radost z narození dítěte věřícím rodičům a společné modlitby za jeho obrácení a příklad živé bohabojné víry jeho rodičů?

Domnívám se, že jako Boží dítka přijímáme každou zprávu s radostí a vděčností Pánu!

Neváhejme takové zprávy, které nám způsobily radost, napsat a poslat redakci. Nemusíme být adresní, vždyť jde o to, aby z každého sdělení naší radosti byla zjevná milost našeho Pána (Ž 115, 1)!

-vt.

(Děkujeme br. -vt. za dopis a dobrý podnět „za dobrou zprávu“! Podobné radostné zprávě jsou velmi dobrým lékem pro mnohou obtíženou a zarmoucenou duši! Mimo to — a to je hlavní — vybízejí k větší svědecké aktivitě v životě i k písemné aktivitě ve spolupráci s Vašimi ŽS! Nezalekněte se, že svou „dobrou zprávu“ nedovedete vždy zrovna „obratně“ a „spisovně“ podat! Hlavně jde o základní myšlenky a jádro události. Od čeho máte redakci — než aby to vhodně upravila! A tak tedy — „za dobrou zprávu“ i od Vás, milí čtenáři!)

-r

Shromáždění představitelů a duchovních církvi a náboženských společností na podporu „Světového shromáždění za mír a život, proti jaderné válce“ se konalo v pražském Paláci kultury dne 26. dubna t. r. za účasti 650 delegátů. Mezi čestnými hosty byl prof. dr. Trávníček, místopředseda a člen předsednictva NS, předseda mírového výboru NS a přípravného výboru pražského mírového shromáždění a čelní představitel státní správy v oblasti kultury a církevní politiky.

Z plodného jednání za řízení gen. tajemníka mezinárodní KMK dr. Miřejovského, kde hlavní řečníci prof. ThDr. Čejka a prof. ThDr. Gábriš vyzdvíhli nedilné spojení úcty k životu a míru jako Božího daru odpovědnosti všech lidí bez rozdílu ras, národů, světonáborů a náboženských vyznání, a četných diskusních příspěvků, vzešlo významné komuniké, z něhož vyjímáme:

„Horečné jaderné zbrojení, spojené se záměry rozmístit rakety středního doletu v Evropě, hrozí vyústit před našima očima v naprostou zkázu a hmotné zničení naší planety. Tím by bylo zmařeno také duchovní dědictví všech předchozích generací. Odmitajíce resignovat tváří v tvář tomuto nebezpečí, rostoucí zástupy lidí se ve všech světadílech napříjíží k dělné starosti o život lidstva a běh světa. Vážnost chvíle však vyžaduje, aby tyto hlasy nezůstaly rozptýleny... a aby všechna hnuti za mír a odzbrojení společně vyjádřila svou svornou vůli, aby byl s koňčnou platností nastolen a zachován mír.“

Upřímně vitáme „Světové shromáždění za mír a život, proti jaderné válce“, svolané na červen 1983 do Prahy!

Jen v míru je dána příležitost řešit jakkoli svízelné otázky národu a lidstva, stejně jako orientovat se k obzorům, k nimž vzhledem k věřící lidé, vyjádřená slovy: „Národ nepozdvihne meč proti národu, nebudu se již cvičiti v boji. I překuji své meče na radlice, svá kopí na vinařské nože“ (Iz 2, 4).

Ve jménu oddanosti Pánu a Dárci života a radosti podáváme ruce ke spolupráci všem, jimž jde o osvobození lidstva z nebezpečí jaderné zkázy.“

-r

„Vstupte na tuto horu, a svezouce dříví, stavějte dům tento, i oblíbím sobě to, a budu oslavěn, praví Hospodin“.

Ageus 1, 8

OZNAMENÍ

Stavební rekonstrukce sborového domu v Bohumíně (Družstevní 767) dává možnost uplatnění horoucím srdečním a šikovným rukám řemeslníků i pomocných pracovníků zejména od května do září 1983. Pro ty, kteří obětuju dovolenou nebo prázdniny a přijedou na pár dní pomoci, máme zabezpečeno ubytování a stravování. Maturanti jistě uvítají možnost fyzické práce již v červnu a ostatní studenti pak v prázdninových měsících. Pro možnost účelné organizace prací prosíme všechny zájemce o písemné nebo telefonické oznámení termínu příjezdu a délky výpomoci na stavbě, případně i uvedení kvalifikace (zedník, elektrikář, kuchařka, pomocník atd.), na tuto adresu: Zdeněk Filípek, Palackého 700, 735 81 Bohumín, telefon 2178 nebo 3651 (do 15 hodin).

Těšíme se na setkání.

-r

Dňa 2. 3. 1983 vo veku 72 rokov odišla do nebeského domova milá sestra CECILIA ADAMOVIČOVÁ z Nového Mesta nad Váhom. Na cestu spasenia nastúpila pred 25 rokmi. Pokiaľ bývala s manželom v Čachticiach, bývalo v ich domácnosti zhromaždenie. Jej telesná schránka bola uložená na cintoríne v Novom Meste nad Váhom za hojnej účasti bratov a sestier zo širokého okolia a občanov Nového Mesta a Čachtíc.

-čik

K jubileu brata JÁNA DÁVIDA

Dňa 18. aprila sa vzácnych deväťdesiatych narodenín dožil náš milý brat **JÁN DÁVID** z Môľovej. Medzi milníky jeho dlhého života patrí 9. november, deň svatby s Annou Ponickou, s ktorou prežil spoločne 66 rokov života.

Pod vplyvom tragickej smrti jeho bratanca začal snažne hľadať pravdu o živote a smrti. Pán ho neponechal bez svedectva — traktáty a neskôr Nový zákon privádzali ho k prebudenej v nemalú rolu zohrali aj udalosti vedúce k Prvej svetovej vojne. Počas jedného zhromaždenia veriacich zasiahol ho slová: „...kto čuje moje slovo a verí tomu, ktorý ma poslal, má večný život...“ Uveril u Pána Ježiša a dosiahol istotu, s ktorou mohol odísť aj do vojny. Dva dni po svojom obrátení, 25. augusta 1914 odchádza na taliansky front. Po návrate domov ho witala manželka, už tiež veriacia. Bola mu pomocou a spolupracovníčkou na diele Pánovom v blížšom i ďalšom okoli. Ich dom bol vždy otvorený pre Pána a Jeho ľud a podnes je v ňom zhromaždenie.

Dni svojich šedín prežíva náš milý jubilant uprostred nás ako živý svedok Bozej milosti. Ozdobený cnotami kresťana je pre nás príkladom hodným nasledovania. Majme v úcte našich duchovných otcov viery, ktorí nielen slovom, ale celým životom dokazujú, že patria Bohu.

-va

Obdržali sme z Batizoviec oznamenie o tom, že 2. 4. t. r. odišiel do zaslúbeného nebeského príbytku milý brat **JURAJ BOCEK**, ktorý sa práve 29. 3. 1983 dožil 80 rokov. Pod jeho fotografiou hovorí k nám Písmo: „Hospodin hovorí: Synu človeka, beriem ti náhlou smrťou, čo je najvzácnejšie tvojim očiam. Avšak nesmúť a nepláč“ (Ez 24, 16). Pohrebného zhromaždenia sa zúčastnilo mnoho bratov a sestier z okolia i občania tejto podtatranskej obce, aby počuli nielen svedectvo o živote milého brata, ale evanjelium o ešte stále zachraňujúcej milosti Pána Ježiša.

-r

Koncom minulého roku odišla k Pánovi milá sestra **MÁRIA MIKUŠOVÁ** zo Zemianskych Kostolian. Viac ako polovicu 72-ročného putovania touto zemou sa tešila v Pánovi Ježišovi. K Nebru odišla po ťažkej a dlhej chorobe, aby sa teraz radovala v dedičstve večného života, kde už nieto bolestí.

Veriaci zo Zemianskych Kostolian

Počiatkom tohto roku odišla k svojmu Pánovi sestra **SÍDONIA LEHOCZKÁ** vo veku 49 rokov. Od svojho obrátenia v roku 1955 verne slúžila Pánovi a Božiemu ľudu. Bola pohostinná a veľmi sa starala aj o svoju rodinu, zvlášť pri dlhej chorobe manžela. Posledné mesiace sa jej zdravotný stav zhoršil, až odišla do slávy Pánovej, aby si odpotčinula od svojej práce. Pán bol oslávený aj pri jej pohrabe, na ktorom zavzneli slová Písma Žalm 73, 24 a Jána 11, 25.

-jl